

1

“ฉันคนชวานาหน้าตาเซ่อ ฟังทรานซิสเตอร์ก็พอใจ”

เจ้าของเสียงใสในชุดราตรีฟูฟ่องสีเขียวใบตองแกว่งวิทยุทรานซิสเตอร์ในมือพลางยกย้ายสายเอวไปด้วย สาวน้อยวัยสิบแปดไม่ได้เปิดสวิตช์ทรานซิสเตอร์ แต่หล่อนก็หลับตาพริ้มและร้องเพลงสดๆ ตามท่วงทำนองซึ่งจำได้แม่นยำอยู่ในหัว

“...ไปไหนก็เอาไปด้วย ขึ้นเขาลงห้วยก็เอาไป

ฟังเพลงตะลุงบ้านนา ฟังเพลงตะลุงบ้านนา เขาว่าเราบ้าช่างเขา
ปะไร...”

ร่างเพรียวหม่นตัวจนกระโปรงบานแอ่ง ก่อนคิ้วจะกระตุกเข้าหากัน...หล่อนได้ยินเสียงหัวเราะหรือเปล่านะ

กอหญ้าเปิดเปลือกตาขึ้น ชะงักก็เมื่อเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนกอดตอกייםแอ่งอย่างขบขันอยู่กลางแสงไฟสลัวใต้ต้นไม้ใหญ่ริมคุน้ำ เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีดำมีลายจุดเล็กๆ สีขาว คลุมทับด้วยแจ็กเกตสูทสีน้ำตาล และใส่กางเกงยีนสีดำกับรองเท้าหนังสีดำเหมือนกัน กอหญ้าเขาได้หันหัวว่าเขาไม่ใช่คนแถวนี้ เพราะชาวบ้านธรรมดาคงไม่บ้าแต่งตัวเต็มยศมาเดินเล่นในงานเทศกาลต่างจังหวัด วงหน้าคมเข้มและผิวคล้ำแดดดูแปลกแยกจากผู้คนในพิภพโลกหรือจังหวัดใกล้เคียง ดวงตาแพรวพราวเจ้าชู้ก่ออารมณ์ขุ่นมัวให้หญิงสาวอย่างยิ่งจนวงหน้าสวยเปลี่ยนเป็นถมึงทึง

“ทำอะไร” กอหญ้าทำสละอย่างเอาเรื่อง ลำเนียงติดจะเหน็ดเหนื่อยตามถิ่นกำเนิด

“เปล่า แค่เห็นว่าเธอน่ารักดี ร้องเพลงก็เพราะด้วย” ชายหนุ่มยิ้มกว้างขึ้นจนเผยลักยิ้มมุมตรงสองข้างแก้ม

“อ้อ...” หล่อนเซิดหน้า “ฉันร้องเพลงเพราะแล้วทำไมนายไม่ปรบมือล่ะ”

เขาเลิกคิ้วขึ้นสูงเหมือนไม่เชื่อว่าหล่อนจะอาจหาญทวงตรงๆ แวตางจนเปลี่ยนเป็นทั้งและพึงพอใจในทันที ก่อนเขาจะปรบมือให้

“เธอเก่งมาก...สุดยอด” ชายหนุ่มชูนิ้วโป้งพร้อมกันทั้งสองมือนัยน์ตาพรวาระยับอารมณ์ดี

กอหญ้ากั๊ตริมฝีปากอย่างเจ็บใจ ถ้าเป็นผู้ชายคนอื่นจอมุกนี้คงแผ่นแนบไปนานแล้ว แต่โอตาคิวหนักกลับยังเสนอหน้าอยู่ได้ น่าหงุดหงิดชะมัด

“คนอุตสำหรับปรบมือให้ ทำไมเธอไม่ขอบคุณล่ะ” เขาเลียนแบบคำถามของหล่อน กอหญ้าถลึงตาใส่ด้วยความเจ็บแค้น หญิงสาวไม่ไยขึ้นเมื่ออีกฝ่ายยังยื่นรอแถมยกคิ้วให้อย่างกวนประสาท

“ไหนล่ะ คำขอบคุณ”

หญิงสาวกั๊ตฟันกรอด มือกำหูหิ้วของวิทยุทรานซิสเตอร์แน่น ก่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์จะผุดขึ้นตรงมุมปาก

กอหญ้าเดินนยขนาดเข้าไปหาชายหนุ่ม บิดทั้งเอวและสะโพกเลียนแบบท่าทางยั่ววนของนางร้ายในละครโทรทัศน์จนตัวแทบเคล็ดแต่คุ้มค่าเมื่อได้เห็นสีหน้าตื่นตะลึงของเขา ชายหนุ่มถึงกับสุดลมหายใจเมื่อหล่อนเข้าไปใกล้จนเกือบประชิด

หญิงสาวยิ้มหวานใส่ดวงตากุ้งกิ้งกริม ยื่นมือออกไปแตะแผ่นอกกว้าง แล้วปลักสุดแรง

“ตูม!”

ร่างสูงใหญ่เซตกลงไปในคูน้ำ กอหญาหัวร่อรำเมื่อเห็นเขา
ตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำด้วยสีหน้าที่ยังไม่หายมึนงง

“สมน้ำหน้า เล่นกับใครไม่เล่น” หล่อนชี้หน้า “จำไว้นะ ที่หลังอย่า
เจ้าชู้พรา่เพรื่อ วันนี้นายยังโชคดีที่ฉันปรานีให้ ไม่อย่างนั้นละก็ นายตาย
แน่!”

หล่อนสะบัดหน้าพริต เดินจากไป ไม่สนใจว่าชายหนุ่มจะขึ้นจาก
คูน้ำอย่างไร

“กอหญา”

เจ้าของชื่อหันไปตามเสียงเรียกและเห็นเพื่อนรักเดินเด่นมาแต่ไกล
บนศีรษะของเววดาวมิ่งกุฎเพชรแพรวพราว เธอสวมชุดราตรีล้นเสมอ
เข้าสีเหลืองสดคาดสายสะพายนางงาม ไม่ว่าจะอยู่ไหน เววดาวมักเป็น
จุดสนใจเสมอ เธอเป็นคนสวย ผิวขาวผ่อง หน้าหวานจัด ปากนิต
จมุ๊กหน้อยแบบสาวเหนือ ทรวดทรงองค์เอวชัดเจนสมเป็นนางงาม
ตำแหน่งล่าสุดที่เววดาวได้รับก็คือนางงามมะเฟืองหวานเมื่อคืนที่ผ่านมา
นี่เอง

กอหญาเป็นจุดสนใจของคนทั่วไปเช่นกัน ไม่ใช่เพราะความสวย
แต่เป็นเพราะวีรกรรมซุกซนและทำทางห้ามๆ ราวกับหอมบอย หลายครั้ง
ที่กอหญ้ามองเพื่อนรักแล้วรู้สึกว่หน้าของตนเองเรียวยาวเกินไป ดวงตา
ก็โตเกินไป คิ้วก็เข้มเกินไปเช่นกัน จมูกโด่งเกินไป และปากบวมเจ่อ
อย่างน่าขำตา ส่วนรูปร่าง แม้หล่อนกับเววดาวจะสูงพอๆ กัน แต่กอหญ่
ก็เห็นว่าตัวเองช่างเก้งก้าง ไม่อ้วนแอ่นอรชรเหมือนเพื่อน แถมผิวยังเป็น
สีน้ำผึ้งตัดกับผิวขาวเป็นยองใยของเววดาวราวกับตารางหมากรุก
กอหญ่าไม่เคยอิจฉาเววดาว หล่อนภูมิใจเสียอีกที่มีเพื่อนสวย

“มาทำอะไรตรงนี้ฮึกอหญ่า” เววดาวหยุดยืนตรงหน้าจนเห็น
ประกายระยิบระยับจากมงกุฎบนศีรษะ

“เธอละมาทำอะไร เธอต้องทำหน้าที่นางงามมะเฟื่องหวานไม่ใช่รี”
หล่อนถามกลับ

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้นฉันขอทำหน้าที่เพื่อนรักเหมือนกับ
ที่เธอทำให้ฉันเมื่อวานไงล่ะ” แววดาวยิ้มสดใส

“เธอจะมาเป็นพี่เลี้ยงให้ฉันหรือ” กอหญ้าสาวเท้าเข้าไปหาเพื่อน
อย่างยินดี

“แน่นอน เมื่อวานเธอดูแลฉันจนได้รับตำแหน่ง วันนี้ถึงเวลาที่ฉัน
จะดูแลเธอบ้างแล้ว ว่าแต่เธอมีมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ใกล้ถึงคิวของเธอ
แล้วนะ”

แววดาวยิ้มเตือนถึงภารกิจที่กอหญ้าต้องทำเพื่อชื่อเสียงของบ้านนา-
ไก่อ๊ะ หมู่บ้านเล็กๆ ในอำเภอนครไทย ซึ่งอยู่ไกลโพ้นสุดขอบจังหวัด
พิษณุโลก ห่างไกลแสงสีและความเจริญ เมื่อวานทุกคนจึงดีใจมากที่
แววดาวสร้างชื่อให้หมู่บ้าน พวกเขาหวังว่ากอหญ้าซึ่งเป็นคู่หูของแววดาว
จะนำข่าวดีกลับไปบ้านเกิดด้วยอีกคน

ภารกิจของหล่อนคือการประกวดร้องเพลงสุดยอดนักร้องเสียงใส
ในงานเทศกาลมะเฟื่องหวาน ซึ่งปีนี้ทางจังหวัดจัดอย่างยิ่งใหญ่เลยทีเดียว

“ฉันมาหาที่ซ้อมร้องเพลงเจียบๆ แต่เพราะอีตาบ้านั้นคนเดียว
ฉันเลยซ้อมไปไม่ถึงไหน” กอหญ้าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“อีตาบ้าไหรี”

“อีตาบ้าซึกอกคนหนึ่งที่ถูกฉันสั่งสอนไปเรียบร้อยแล้วล่ะสิ” หญิงสาว
ยิ้มสะใจ

“สั่งสอนอย่างไร” แววดาวย่นหัวคิ้ว

“ฉันปลักเขาตกคุณนี่”

“หา! เธอทำอะไรนะ...ปลักเขาตกคุณ...แล้วเขาเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ตอนที่ฉันเห็น เขาก็ยังไม่ตายนะ”

“ไม่ตาย แต่เป็นอะไรไหม” แววดาวถามอย่างร้อนรน

“โอ๊ย! คุณน้ำตื้นๆ แค่นี้ อีตานั่นไม่เป็นไรหรอก” กอหญาทำเสียงจิกจิกในปาก

“เธอแน่ใจหรือ”

“ฮือ” กอหญาผงกหัวแรงๆ “แน่ใจ คนอย่างนั้นต้องโดนสั่งสอนซะบ้าง เธออย่าไปสนใจเลย”

“แต่ถ้าเขาโกรธเธอขึ้นมาล่ะ” แววดาวเอ่ยอย่างหัวนวิตก

“หน้าตาใก่อย่างนั้นทำอะไรใครไม่ได้หรอก ดีแต่เจ้าชู้ไ่ก่แจ้ไปวันๆ ช่างเขาเหอะ” กอหญ้ายักไหล่อีกครั้งอันเป็นท่าประจำตัว “ฉันว่าเราไปกันดีกว่า ไ่ก่ถึงเวลาขึ้นเวทีหรือยังก็ไ่รู้”

“ตายจริง! ฉันจะมากบอกเธออยู่พอดีว่าอีกแปดเพลงก็ถึงคิวของเธอแล้ว รู้ไหมว่าฉันตื่นเต้นแทนเธอจนแทบไ่เป็นอันทำอะไรเลย แต่ก่อนอื่นเธอควรจะเติมหน้าสักหน่อย” แววดาวกุลีกุจเปิดกระเป๋าทือเพื่อหยิบกระดามมาซับน้าให้

“โอ๊ย! ไ่ต้องเติมอะไรหรอก แค่นี้หน้าฉันก็หนอย่างกับเอาบุญมาโบกแล้ว” กอหญ้าโอดครวญด้วยความทุกข์ทรมาน แววดาวไ่ฟังเสียงแต่โปะแป้งซ้าลงให้เพื่อกลบความมัน

“ดูซิ ลิปสติกหายไปหมดแล้ว เธอกินมันเข้าไปหรือไ่”

“คงงั้นแหละ เธอก็รู้ไ่ว่าฉันเคยแต่งหน้าทึ่ไหนกัน แต่งไปก็เหมือนลิงหลอกเจ้า ไ่สวยเหมือนเธอหรอก” หล่อนหยุดพูดเมื่อแววดาวทาลิปสติกให้ แม้ว้าอีกสักพักกอหญ้าก็คงกินมันเข้าไปอีกอยู่ดี

“เธอเป็นคนสวย เพียงแต่เธอไ่ยอมรับต่างหาก” เพื่อนรักกล่าวก่อนจะเอียงคอมอง และยิ้มพอใจ “เอาละ สวยแล้ว ไปกันเถอะ”

สองเพื่อนรักจู๋มมือกันไปจนถึงหลังเวทีซึ่งมีผู้แข่งขันและทีมงาน
 ออกันอยู่เต็ม โตกย้าถึงบรรยายกาจริงจังของการประกวด หัวใจของกอหญ้าเต้นแรงขึ้น หล่อนกอดทรานซิสเตอร์เพื่อเรียกความมั่นใจพร้อมกับ

หลับตาอธิษฐานถึงบิดาผู้เคยเป็นเจ้าของมัน และได้ล่องลับไปเมื่อสี่ปีก่อน

‘ถ้าพ่อดูอยู่บนสวรรค์ อย่าลืมส่งกำลังใจให้ฉันด้วยนะจ๊ะ’ หญิงสาวยกมือไหว้ท่วมหัว นำแปลกที่ความรู้สึกอบอุ่นแผ่เข้าสู่หัวใจจนหล่อนเกิดความฮึกเหิม

“น้ำพุต ลุงจำปากับยายลำตวนนั่งอยู่ตรงโน้นนะ” เสียงของแหวดาวเรียกให้กอหญาลืมตา หล่อนชะเง้อมองตามปลายนิ้วของเพื่อนและเห็นแม่ ลุงกับยายนั่งอยู่ไกลๆ ท่ามกลางฝูงชน กอหญ้ายาค่อยยิ้มออก หล่อนมองทรานซิสเตอร์ในอ้อมแขน ลัญญากับตนเองว่าจะร้องเพลงให้ดีที่สุดเพื่อแม่ ลุง ยาย และพ่อได้ฟัง

“โอ...ตายจริง!” แหวดาวยกมือขึ้นทาบอก

“อะไรรี” กอหญ้ายถามเพื่อนอย่างงงงัน

“อาจารย์เดิมศักดิ์มาเป็นกรรมการอีกแล้วนะลิ” แหวดาวกลืนน้ำลายด้วยความประหลาด

“อีตาลุงที่มองเธอหัวจดเท้าเมื่อวานนะรี”

“คนนั้นแหละ” แหวดาวผงกหัวพร้อมกับชี้ให้ดู “เขานั่งอยู่โน้นเงติดกับคุณนายท่านผู้ว่าฯ”

กอหญ้าย่งมองตาม หนุ่มใหญ่วัยดึกสวมชุดสูทสีทองระยิบระยับโดดเด่นยิ่งกว่าใคร เขานั่งหลังตรงแนว คอตั้ง หน้าเชิด ออกผึ่งผาย ผู้ว่าราชการจังหวัด ภรรยา ตลอดจนกรรมการ และแขกผู้มีเกียรติซึ่งนั่งอยู่แถวหน้าร่วมกันดูจ้องไปหมดเมื่อเทียบกับเดิมศักดิ์

“เธอต้องไหว้ให้สวยที่สุดในชีวิตเลยนะ เมื่อวานอาจารย์เดิมศักดิ์บอกฉันตอนขึ้นไปรับรางวัลว่า ที่ฉันได้เป็นนางงามมะเฟืองหวานก็เพราะฉันไหว้สวยที่สุด”

“โอ้ย! ฉันไหว้ได้เท่านี้แหละ แล้วฉันก็ต้องถือทรานซิสเตอร์ไปด้วย จะให้ไหว้อีท่าไหนล่ะ” กอหญ้าซุกวิญญูใจขึ้นมา

“เธอคงต้องคิดทำไหว้พร้อมกับทรานซิสเตอร์นี่แหละ” แหวดาว

แนะนำด้วยหน้าตาจริงจัง

“ฉันมาประกวดร้องเพลง ไม่ใช่ประกวดนางงาม ใครจะสนใจฉัน
ให้อย่างไร” หญิงสาวยกไหล่

แววดาวอัปปากจะค้ำ แต่ระฆังช่วยชีวิตก็ดังขึ้นเมื่อทีมงานเรียก
กอหญ้าให้ไปรอตรงบันไดเวทีเป็นคิวต่อไป หญิงสาวจับมือเพื่อนรักซึ่ง
อวยพรให้กำลังใจ ก่อนจะก้าวตรงไปข้างเวที หล่อกอดทราณซิสเตอร์
เรียกความมั่นใจกับสมาธิอีกครั้ง

“ผู้ประกวดคนต่อไปของเราจะมาในเพลง *อีสาวทรานซิสเตอร์* ของ
คุณพุ่มพวง ดวงจันทร์ ครับ”

กอหญ้าก้าวขึ้นเวทีทันทีที่พิธีกรประกาศ หญิงสาวหันไปมองแม่
ลูก และยายที่โบกมือมาให้ หล่อนยิ้มให้คนทั้งสาม แล้วหยุดยืนกลางเวที

คิวเรียขมวดมุ่นเมื่อกอหญ้าเห็นผู้ชายที่เพิ่งถูกหล่อนผลักตกคู
น้ำยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน เขาสวมเสื้อยืดดอกกลมสีขาวยกกับกางเกงยีนส์สีด
ซึ่งเจ้าตัวไปหามาเปลี่ยนได้ว่องไวจนน่าทึ่ง ชายหนุ่มยกคิ้วเข้มๆ ให้
เหมือนรู้ว่าถูกมอง ก่อนจะขม้ายหล่อนอย่างคาดโทษ กอหญ้าจึงชัก
ลิ้นหน้า

“นักร้องสาวคนนี้เป็นตัวแทนของบ้านนาไก่เหี้ย ตำบลนครไทย
ขอเชิญรับฟังเพลงเพราะๆ จากนางสาวกอหญ้า พิธีพัฒน์ ได้แล้วครับ”

ลิ้นเสียงพิธีกร หญิงสาวสบตาเต็มคักดีเข้าพอดีและเห็นหัวคิ้วของ
เขากระตุกเข้าหากัน ก่อนอาจารย์หนุ่มใหญ่จะเข้มนมอมมาด้วยสายตา
พินิจพิเคราะห์ หล่อนรีบย่อตัวไหวอย่างซดซ้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ดนตรีดังขึ้น กอหญ้าตัดสิ่งรอบตัวออกไป ตั้งสติกับบทเพลง และ
แกว่งทรานซิสเตอร์ไปตามท่วงทำนองอันคุ้นเคย

ไม่น่าเชื่อว่ารางวัลสุดยอดนักร้องเสียงใสตกเป็นของกอหญ้าจริงๆ

หญิงสาวกระโดดจนตัวลอยเมื่อพิธีกรประกาศชื่อ หล่อนรีบถ้วย

รางวัลจากผู้ว่าราชการจังหวัดด้วยความปลื้มปิติ ไม่ลืมฉีกยิ้มให้แววดาว ซึ่งเป็นผู้เชิญรางวัล รวมทั้งแม่ ลุง และยายที่กอดกันยืนตื้ออยู่ข้างล่างเวที กอหญาปลื้มเปรมเสียจนลืมไปแล้วว่าการไหว้ขอบคุณผู้ว่าฯ ของตนสวยเพียงพอกับมาตรฐานของเดิมศักดิ์ที่จ้องมองมาไม่หยุดหรือไม่ หล่อนไม่สนใจแม้กระทั่งผู้ชายตัวเข้มซึ่งปรบมือระรัวสลับกับยกนิ้วโป้งให้ประหนึ่งได้รางวัลเสียเอง หญิงสาวเอาแต่ยิ้มด้วยความภาคภูมิใจที่ไม่ทำให้บ้านนาไก่เหี้ยเสียชื่อ

นับจากวันที่ที่ได้รางวัล รอบตัวของกอหญา ก็มีแต่ความวุ่นวาย

ผู้คนมากมายซึ่งหล่อนไม่รู้จักพากันมาแสดงความยินดี นักข่าวรุมล้อมถ่ายรูป ก่อนจะมีไมโครโฟนติดป้ายสถานีโทรทัศน์ช่องหนึ่งมาจ่อที่ปาก

“น้องกอหญา รู้สึกอย่างไรคะที่ได้เป็นสุดยอดนักร้องเสียงใสในงานเทศกาลมะเฟืองหวานปีนี้” พิธีกรสาวซึ่งหล่อนเคยเห็นในโทรทัศน์ถามขึ้น

“ดีใจจ้ะ” กอหญาตอบเสียงเหน่ออย่างขัดเขิน เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ออกโทรทัศน์

“เสียงของน้องดีมากเลยนะค่ะ กรรมการชมกันใหญ่ว่าร้องแทบไม่ผิดคีย์เลย ไม่ทราบว่าเป็นร้องเพลงมาจากที่ไหนหรือคะ” พิธีกรซักต่อ

“ฉันไม่ได้เรียนร้องเพลงเป็นเรื่องเป็นราวหรอกจ้ะ แค่ชอบร้องคลอไปกับทรานซิสเตอร์เหมือนในเพลงเมื่อกี้ และมีคุณย่ามาอยู่กับคุณปู่ตา คอยช่วยฟังว่าเพราะหรือยังก็เท่านั้น” หล่อนยิ้มภูมิใจ

“เอ๊ะ! ใครหรือคะ คุณย่ามา คุณปู่ตา”

“ควายจ้ะ”

“อะไรนะคะ”

“คุณย่ามา กับคุณปู่ตาเป็นควายจ้ะ” กอหญ้าย้ำเสียงหนักแน่น เริ่มคึกกับกลองมากขึ้น

“นี่เป็นมุกหรือเปล่าคะ” พิธีกรหรีตอย่างกลางแกลง

“ไม่ใช่คะ” หล่อนส่ายหัวดิก ก่อนทำหน้าซึ่งซัง “พวกเขาเป็นควายจริงๆ ฉันร้องเพลงให้คุณย่นมากับคุณคุโบต้าฟังมาแต่เด็ก ถ้าร้องเพราะพวกเขาก็จะตั้งใจฟัง แต่ถ้าร้องไม่ได้เรื่องพวกเขาจะคำรามและสะบัดกันเดินหนีไปเลย”

“โอ...พวกเขาเป็นควายแสนรู้ นะคะ แล้วทำไมน้องถึงตั้งชื่อควายว่า ย่นมากับคุโบต้าล่ะคะ”

“เราไม่มีสตางค์มากพอจะซื้อรถไฟ จึงต้องใช้ควายไถนา ก็เลยตั้งชื่อพวกเขาเป็นเคล็ดเผื่อจะแรงดีเหมือนรถไฟไถล่ะจ๊ะ” กอหญ้าอธิบายเสียงจะฉาน พิธีกรสาวหัวเราะชอบใจ

“แหม! น่ารักจริงๆ และผลพลอยได้จากการนี้ก็ทำให้น้องกอหญ้าได้ให้รางวัลเพลงกับคุณย่นมาและคุณคุโบต้าจนประสบความสำเร็จ ดีใจด้วยนะคะ”

กอหญ้าพึมพำขอบคุณ พิธีกรสาวยิ้มรับ ก่อนละสายตาจากหล่อนเพื่อมองกล้อง

“และนี่ล่ะคะ สูดยอดนักร้องเสียงใสจากบ้านนาไก่เหี้ย อำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก นางสาวกอหญ้า พิธีพัฒน์”

ภาพในโทรทัศน์จอแบนขนาดสี่สิบสองนิ้ว ทำให้ชายชราวัยเจ็ดสิบ
ลุกขึ้นจากเก้าอี้สไตล์หลุยส์หรูหราด้วยความตื่นตะลึง

“เจอแล้ว...ในที่สุดฉันก็หาเจอแล้ว!” เขายิ้มกว้าง ปากสั่นระริก มีละอองน้ำตาหลังกรอบแว่นหนา

“อะไรนะขอรับท่าน” คนรับใช้ประจำตัวก้าวโหยงมาค้อมกายอยู่ข้างๆ ด้วยความฉงน

“โทร. ตามซุ้คักดีมาหาฉันเดี๋ยวนี้เลยไอ้เฑ่ง บอกเขาว่าด่วนที่สุด” ผู้เป็นนายสั่งอย่างกระตือรือร้น

“มีอะไรหรือเปล่าขอรับ” เห่งนัวหน้าด้วยความไม่สบายใจเนื่องจาก
ชู้ศักดิ์เป็นถึงนายประจำตระกูล

“ฉันจะให้เขาไปรับลูกสาวของพิมุกต์มาหาฉันที่กรุงเทพฯ” เจ้าของ
ใบหน้ายับย่นคล้ำย้มดั่งที่น้อยครั้งจะมีคนได้เห็น

“ลูกสาวของคุณพิมุกต์” เห่งทวนคำด้วยความตื่นตัน “คนไหน
หรือขอรับ”

มือเหี่ยวยื่นชี้ไปที่จอโทรทัศน์ซึ่งยังนำเสนอเรื่องงานเทศกาล
มะเฟืองหวานของจังหวัดพิษณุโลก ภาพของเด็กสาวในชุดราตรีสีเขียวทอง
โดดเด่นอยู่กลางเวที

“เด็กคนนั้นไงล่ะ กอหญ้า ฟิร์พัตน์...หลานสาวของฉัน”

2

ควายสองตัวเดินไปตามคันนาอย่างเชื่องช้า อันที่จริงแล้วมันก้าว

ไปตามจังหวะเพลงเอื้อนยาวจากวิทยุทรานซิสเตอร์ของสวาน้อยร่าง
โปร่งบางซึ่งนั่งอยู่บนหลังของควายตัวที่ใหญ่กว่า หล่อนลอยหน้าลอยตา
ร้องเพลงประสานไปด้วยจนเสียงก้องกังวานไปทั่วท้องนา

ดนตรีเปลี่ยนเป็นจังหวะเร่รุ่มเร็ว หญิงสาวแกว่งทรานซิสเตอร์พร้อมกับโยกย้ายร่างกายไปตามท่วงทำนอง ควายทั้งสองไม่ยอมแพ้ มันส่าย
หัวตามจังหวะอย่างรื่นเริงและก้าวเดินด้วยท่าทางกระฉับกระเฉงยิ่งขึ้น
จนกระทั่งเพลงเดิมจบลงและขึ้นเพลงใหม่ กอหญ้าจึงลงจากหลังควาย
ปล่อยให้ย่นมากับคูโบต้าแช่ตัวลงในปลัก หล่อนแขวนทรานซิสเตอร์ไว้
กับกิ่งไม้ กำมือเป็นไมโครโฟน ร้องเพลงกล่อมควายระหว่างที่พวกมัน
แช่โคลนอย่างสบายใจ

กอหญ้ากลับมาถึงบ้านได้สามวันแล้ว แม้จะชนะการประกวด
ร้องเพลง ชีวิตก็ไม่ได้เปลี่ยนไป คนในหมู่บ้านตื่นตื่นกับหล่อนและเวลาดาว
เพียงแค่วันแรกที่กลับมา ก่อนพวกเขาจะก้มหน้าก้มตาทำมาหากินกัน
ตามปกติ กอหญ้าก็ใช้ชีวิตกับควายทั้งสองอย่างเป็นปกติเช่นกัน

บัดนี้กอหญ้าเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกแล้ว หล่อนควรจะเข้า
มหาวิทยาลัย แต่ก็ยังอืดอาด เนื่องจากเป็นห่วงเรื่องเงินทอง เพราะ
ครอบครัวเพิ่งได้รับผลกระทบครั้งใหญ่จากวิกฤตการณ์ข้าว ถ้าต้องเรียน

ระดับปริญญาตรีต่อ กอหญา ก็อยากหางานทำเพื่อส่งเสียตนเองโดยไม่
รับกวนมารดาเสียมากกว่า หล่อนพอมีเงินจากการประกวดร้องเพลงเป็น
ทุนรอน และจะมุ่งมั่นเก็บเงินต่อไป

คุโบตำคำรามเบาๆ กอหญา จึงเหลียวตามสายตาของมัน หล่อน
หยุดร้องเพลง ก่อนจะยิ้มกว้าง โบกมือให้แวนดาวซึ่งใส่อบเดินลุยแดด
มาตามคันนา

“มาอยู่ตรงนี้เอง ให้ฉันตามหาเสียตัวอีกแล้ว” แวนดาว หอบแฮก
พลางถอดงอบออกมาพัดพัดๆ เหนือเม็ดเล็กเม็ดผุดพรายทั่ววงหน้าหวาน
นางงามคนสวยไม่ลืมหันไปทักควายทั้งสอง พวกมันผงกหัวให้ราวกับ
รู้เรื่อง

“ไปไหนมาไม่ถึงมาที่นี่ละ แล้วทำไมเธอถึงต้องรีบร้อนอย่างกับตาม
ควายหายด้วย” กอหญา หรีเสียงทรานซิสเตอร์ให้เบาลง

“ฉันแวะมาหาเธอนะสิ เจอน้ำพุที่บ้านเสียก่อน เกบอกให้ฉันช่วย
ตามเธอไปหา ส่วนมาก” แวนดาวลากเสียงยาวตรงคำว่า ‘มาก’ อย่างเน้นย้ำ

“แม่มีอะไรกับฉันรี” กอหญา เลิกคิ้วขึ้นด้วยความประหลาดใจ
แต่ก็ยอมปิติวิทยุเตรียมเดินกลับบ้านโดยดี

“ไม่รู้สิ แต่มีแขกอยู่กับน้ำพุด้วยนะ...สองคน” แวนดาว ชูนิ้วชี้กับ
นิ้วกลางขึ้นมา

“แขกชายผ้าหรือชายถั่วละ” หญิงสาวแก้มถาม เพื่อนรักจึงค้อนไล่

“ไม่ต้องมาเล่นมุกเลย แขกที่มาเป็นผู้ชายแก่ๆ ทั้งคู่ คนหนึ่งหนุ่ม
กว่าหน่อย อีกคนแก่มาก แต่งตัวดีเสียด้วย แถมยังนั่งรถเก๋งหรูมาเชียว
ละ ตอนรถแล่นเข้าหมู่บ้าน ลุงๆ ป้าๆ ฮือฮา กันใหญ่”

“เธอก็เลยวิ่งตามมาดูใช่ไหมว่าพวกเขามาบ้านฉันทำไม” กอหญา
ดักคอ

“บ้า! ฉันไม่ใช่คนสอดรู้สอดเห็นนะ ฉันตั้งใจมาหาเธออยู่พอดีละ”
แวนดาว ตวัดค้อน แก้มแดงก่ำอย่างถูกจับได้ “เธอไม่สงสัยหรือไงว่า

พวกเขาเป็นใคร”

“สงสัยสิ ผู้ชายแก่สองคน นั่งรถเก๋งหรูๆ ใครกันหว่า” กอหญ้า
เกาหัวแกรกๆ

“ถ้าอยากรู้ก็ต้องไปดูให้เห็นกับตา ไปกันเถอะ” แววดาวจูดมือ
หล่อนไปยังจุดหมาย

เมื่อมาถึงบ้านไม่ได้ดูสูงของครอบครัว กอหญ้าก็เหลียวมองรถ
ไฟร์รีลีสทองหรูหรารึ่งแปลกแยกไปจากรถที่หล่อนเคยเห็นทั่วไป เปลือกตา
ข้างหนึ่งกระตุกยิบๆ หญิงสาวสังหรณ์ใจว่าอาจเป็นลางร้าย

แม้แววดาวจะอยากรู้อยากเห็นไม่น้อย เธอก็มีมารยาทมากพอที่
จะลากลับก่อน โดยกำชับให้กอหญ้าสัญญาว่าจะเล่ารายละเอียดให้ฟัง
ทันทีที่แซกจากไป

หญิงสาวย่นหัวคิ้วเมื่อเห็นรองเท้าซึ่งดูจะมีราคาแพงสองคู่วางอยู่
ที่ตีนบันไดตรงใต้ถุน หล่อนกระโดดทีละสองขั้นขึ้นบันไดไปยังชานบ้าน
แม่ ลุง และยายอยู่พร้อมหน้า ส่วนแซกผู้มาเยือนนั่งหันหลังให้

“มาพอดีเลยคะ” มารดากล่าวกับแซกด้วยสีหน้าเครียดแล้วกวัก
มือเรียกหล่อน “มานั่งนี่สิกอหญ้า”

เจ้าของชื้อก้าวเข้าไปนั่งพับเพียบบนพื้นไม้ติดกับมารดาตามคำสั่ง
ไม่ว่ายี่ห้อที่เพ่งมองผู้มาเยือนด้วยความคลางแคลง หล่อนไม่เคยเห็นพวก
เขามาก่อน ทั้งคู่จ้องมองมาอย่างพิจารณา โดยเฉพาะชายหัวล้านที่อายุน
มากกว่า เขาก็มองรูปภาพในมือแล้วยิ้มกว้าง

“ให้คุณชู้ศักดิ์กับคุณแห่งสิลูก” พุดกรองสั่งบุตรสาว

กอหญ้าทำตามอย่างว่าง่าย ชายหัวล้านรับไหว ส่วนคนที่หนุ่มกว่า
เล็กน้อยรีบยกมือไหว้ตอบด้วยท่าทางตกใจประหนึ่งไม่ค่อยมีใครไหวเขา

“สวัสดีครับคุณหนูกอหญ้า ผมชื่อชู้ศักดิ์ครับ เป็นทนายความ”
คนหัวล้านแนะนำตัว

“เราโดนฟ้องหรือแม่” หญิงสาวทำตาโต

“ไม่ใช่หรอก ฟังให้จบก่อนสิ” จำปาหัวเราะเบาๆ

“คุณชูศักดิ์เป็นทนายความประจำตระกูลพีรพัฒน์ ส่วนคุณแห่งเป็นคนสนิทของคุณพีระ พีรพัฒน์ จ๊ะ” พุดกรองอธิบายเสียงขรึม

รอยยิ้มเก๋ๆ ของกอหญ้าหุบลงทันทีที่ได้ยินชื่อดังกล่าว ปากรูปกระจับแน่นแน่นด้วยความโกรธ ดวงตาที่มองผู้มาเยือนวาวโรจน์ประหนึ่งเปลวเพลิงซึ่งแผดเผาแขกทั้งสองให้ไหม้เกรียมได้

“พวกเขามาทำไม”

“ถามแบบนี้ได้อย่างไร เสียมารยาท” พุดกรองเอ็ด กอหญ้าจึงหน้าตมยั้งขึ้น เเทงถึงกับกลืนน้ำลายดังเอือก ชูศักดิ์ยิ้มอย่างใจเย็น

“แม่จะขอให้คุณชูศักดิ์อธิบายให้ลูกฟังด้วยตัวเอง เชิญค่ะ” พุดกรองพยักหน้า

“คืออย่างนี้ครับคุณหนูกอหญ้า” ชูศักดิ์เว้นจังหวะเพื่อกระแอม-กระไอสองสามที “คุณหนูเพิ่งชนะการประกวดสุดยอดนักร้องเสียงใสในงานเทศกาลมะเฟืองหวานของจังหวัดมาหมาดๆ ใช่ไหมครับ”

กอหญ้าพยักหน้าน้อยๆ จนแทบมองไม่ออก คิ้วผูกกันเป็นปมอย่างขឹងใจว่ามันเกี่ยวอะไรกับการมาของพวกเขา

“การประกวดในวันนั้นถ่ายทอดออกทีวีทั่วประเทศ คุณพีระจึงเห็นคุณหนูกอหญ้าเข้า ท่านมอบหมายให้ผมพาคุณหนูไปพบที่กรุงเทพฯ ท่านตั้งใจจะส่งเสียเลี้ยงดูคุณหนูให้สมกับที่เป็นพีรพัฒน์คนหนึ่งครับ คุณหนูจะได้เรียนหนังสือในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ ได้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของตระกูลพีรพัฒน์อันเก่าแก่มากกว่าหนึ่งร้อยปี และจะได้รับหุ้นเงินปันผล ตลอดจนเงินในกองทุนตามสิทธิ์ของคุณพิกัดผู้ล่วงลับไป เงินทั้งหมดนี้จะย้อนทบต้นทบดอกไปถึงยี่สิบปีก่อน ตั้งแต่คุณพิกัดออกไปจากบ้านพีรพัฒน์ นี่ยังไม่นับเงินเดือนที่คุณพีระมอบให้หลานทุกคนไว้ใช้จ่าย รวมทั้งผลประโยชน์อีกมากมายในกิจการของตระกูล

ตามสิทธิ์ที่ทายาทพิรพัฒน์คนหนึ่งควรได้รับ คุณหนูจะได้เป็นเจ้าหญิงน้อยๆ เชียวละครับ”

ซุ้ตักดียิ้มตาเป็นประกาย ไม่สังเกตสักนิดว่ากอหญ้าไม่ได้ขึ้นชมไปกับคำพูดของเขาแม่แต่น้อย หล่อนกำลังโมโหจนเลือดขึ้นหน้าเลยทีเดียวนะ

“เขาคิดจะใช้เงินฟาดหัวฉันระะะ ฉันไม่ต้องการทรัพย์สินสมบัติของคนใจดำอย่างเขาหรอก แค่นี้นามสกุลเขา ฉันก็เกรงใจจะแย่ ถ้าไม่ใช่เพราะคิดว่ามันเป็นนามสกุลของพ่อ ฉันก็ไม่อยากใช้นักหรอก”

“แต่คุณพระดีใจมากที่ตามหาคุณหนูเจอ และท่านก็รอคอยที่จะได้พบคุณนะครับ” ซุ้ตักดีรีบบอก

“แต่ฉันไม่ตีใจเลยสักนิดเดียว และไม่ต้องการพบคนใจเหินอย่างเขาด้วย” หญิงสาวแย้งด้วยเสียงดุดัน

“กอหญ้า อย่าก้าวร้าวกับผู้ใหญ่!” พุดกรองเอ็ด

“แต่แม่จ๊ะ...”

“ไม่ว่าจะอย่างไรคุณพระก็มีศักดิ์เป็นคุณปู่ของลูก ลูกควรจะเคารพท่านถึงจะถูกต้อง”

“ปู่จ๋า เราตัดพ่อตัดลูกกับพ่อของฉันไปนานแล้ว เราจะมาเป็นปู่ของฉันได้อย่างไร” กอหญ้ายิ้มหยัน

“นั่นมันเป็นเรื่องเก่าไปแล้ว”

“ไม่จ๊ะ มันไม่ใช่เรื่องเก่าเลย ฉันจำได้แม่นทุกอย่าง ตอนที่พ่อพาฉันกับแม่ขึ้นไปหาเขาที่กรุงเทพฯ เป็นครั้งแรกและครั้งเดียว พ่อเฝ้ารอวันนั้นมาตลอดหลายเดือนด้วยความตื่นเต้น แต่เขาแทบไม่มองหน้าเราด้วยซ้ำ แถมยังด่าไล่เรายังกับหมูกับหมา พ่อต้องอยู่กับความเสียใจจนถึงวันตาย ในเมื่อเขาไม่เคยต้องการเราในวันนั้น แล้วเขาจะมาต้องการเราในวันนี้ไปทำไม”

กอหญ้าไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าหล่อนโกรธถึงขนาดร้องไห้จนกระทั่งน้ำตาหยดเฉพาะลงบนหลังมือ หญิงสาวปาดมันออกหลายๆ จังหวะมารดาด้วย

ความคับแค้น พุดกรองจึงอิงไปอย่างพุดไม่ออก

“คุณท่านเสียใจมากนะขอรับกับสิ่งที่ได้ทำลงไป ตอนได้รับจดหมายแจ้งข่าวว่าคุณพิมุกต์เสียชีวิต ท่านตกใจจนล้มป่วยเข้าโรงพยาบาล ก่อนจะส่งคนให้ตามหาพวกคุณทั้งสองเพื่อจะช่วยเหลืออุปการะ แต่ก็หาไม่เจอ จนกระทั่งท่านดูทีวีและเห็นคุณหนูกอหญ้าประกวดร้องเพลงนั้นแหละขอรับ ท่านดีใจมากเลยนะขอรับ” เห่งแก๊ตวแทนนายด้วยรอยยิ้มเปี่ยมหวัง

“ฉันไม่สนหรอก” กอหญ้าสวนกลับทันควันก่อนจะแค้นยิ้ม “แต่อย่างไรก็ดีใจที่เขาเสียใจเป็นเหมือนกัน”

“กอหญ้า!” มารดาปราม

“แม่จะว่าฉันก็ได้จะ แต่ฉันไม่ต้องการพบเขา ฉันไม่เคยมีปู้ และฉันก็จะมีต่อไป ชีวิตฉันเกิดมามีแค่พ่อ แม่ ยาย และลุงเท่านั้น คนอื่นที่ไม่เคยนับญาติกับฉัน ฉันก็ไม่มีวันนับญาติกับเขาเหมือนกัน ฉันขอตัวก่อนนะ” กอหญ้าลุกพรวดขึ้นและก้าวฉับออกไป ไม่สนใจเสียงร้องเรียกของมารดา หล่อนซอยเท้าลงบันไดโดยแทบไม่มองขั้นของมันด้วยซ้ำ ก่อนจะวิ่งย้อนกลับไปสู่หน้าต่างที่เพิ่งจากมา...วิ่ง วิ่ง และวิ่ง จนผุ่จนกในนาบินหนีกันพรีด้วยความตกใจ

ควายสองตัวหันมามอง มันเอียงคออย่างสงสัย กอหญ้าหยุดหอบ
ตรงหน้าพวกมัน หยาดน้ำกบตาจนแทบไม่เห็นอะไร หล่อนอ้าแขนกอดควายทั้งคู่แล้วร้องไห้

...เรื่องราวของพ่อผู้ล่วงลับย้อนคืนมาในห้วงคำนึงพร้อมกับน้ำตาที่ไหลไม่ขาดสาย...

“พิมุกต์เป็นบุตรชายคนสุดท้ายในจำนวนบุตรทั้งหมดห้าคนของพี่ระ พี่พัฒน์ เขาเรียนหนังสือเก่งที่สุดในบ้าน เป็นความหวังของทุกคน

ทว่าพิมุทต์หาได้เล่าเรียนทางธุรกิจเพื่อกลับไปช่วยกิจการใหญ่โตของครอบครัวเหมือนกับพี่ชายทั้งสี่ไม่ เขาจบปริญญาโทสาขาจุลชีววิทยาจากสหรัฐอเมริกา และเลือกที่จะเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ก่อนจะย้ายมาสอนที่มหาวิทยาลัยในตัวจังหวัดพิษณุโลกเพื่อบุกเบิกภาควิชาซึ่งเขาเชี่ยวชาญ

วันหนึ่งพิมุทต์เดินทางมาเที่ยวภูหินร่องกล้า อาจารย์ประจำภาควิชาจึงติดต่อเพื่อนในท้องถิ่นให้ช่วยนำเที่ยว ซึ่งก็คือบุตรรอง ครุสาวจากบ้านนาไก๋เขี้ยว ทั้งสองหลงรักกันตั้งแต่แรกพบ ความสัมพันธ์พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ พิมุทต์คบหาบุตรรองอย่างจริงจัง เขาแจ้งความประสงค์กับพระว่าต้องการแต่งงานกับเธอ ปัญหาใหญ่จึงเกิดขึ้นเนื่องจากพระรับไม่ได้ที่จะมีสะใภ้เป็นลูกชานาจนๆ ไม่เหมาะสมกับนามสกุลไพร่พัฒน์อันยิ่งใหญ่ ครั้นบุตรชายยืนกรานที่จะแต่งงานกับนางในดวงใจให้ได้ และแอบไปจดทะเบียนพร้อมกับเข้าพิธีแต่งงานเล็กๆ พระจึงประกาศตัดพ้อตดลูกด้วยความโกรธเกรี้ยว ทุกคนในตระกูลจึงพลอยตัดพิมุทต์ออกไปด้วย

นับจากวันนั้น พิมุทต์จึงเหลือเพียงบุตรรอง ครอบครัวของหล่อนและลูกน้อยในท้องภรรยา เขายอมรับการตัดสินใจของบิดาโดยดูษณีแต่ก็คาดหวังว่าเวลาจะทำให้พระคลายความโกรธ

ในงานวันคล้ายวันเกิดอายุหกสิบปีของพระ พิมุทต์ตัดสินใจพาลูกเมียเข้ากรุงเทพฯ ไปกราบบิดา ทันทีที่พระเห็นครอบครัวของพิมุทต์เขาก็ลุกขึ้นด่าทอต่อหน้าแขกเหรื่อ ก่อนจะไล่ลูกชายคนสุดท้องกับเมียและหลานที่เขาไม่ต้องการออกจากบ้าน

ครอบครัวเล็กๆ เดินทางกลับพิษณุโลกและใช้ชีวิตกันต่อไปตามปกติ แต่กอหนุ่ยรู้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวคือบาดแผลฉกรรจ์ในใจบิดา พิมุทต์เสียใจมากแม้เขาไม่พูดออกมา ขณะนั้นกอหนุ่ยยังเด็กมาก แต่ก็จำเหตุการณ์ทั้งหมดได้แม่นยำทั้งคำที่ถูกเหยียดหยามจากปากของพระ รวมถึงภาพเหตุการณ์ตอนที่บิดาข่มน้ำตาและความอับอายเพื่อก้มลง

กราบเท้าพี่ระ ก่อนจะพาลูกเมียกลับภูมิลำเนาและไม่เข้ากรุงเทพฯ อีกเลย จนกระทั่งเขาเสียชีวิต

กอหญ้าอายุสิบสี่ปีตอนพ่อตาย ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นหน้าเก็บเกี่ยว ข้าวพอดี พิมุกต์จึงพาลูกเมียกลับมาที่บ้านนาโกะเขี้ยวเพื่อช่วยยายกับลุง เก็บเกี่ยว ไม่มีใครรู้ว่าเขาป่วยเป็นไข้มาลาเรียมานานแค่ไหน จนกระทั่ง การเก็บเกี่ยวสิ้นสุดและพิมุกต์จับไข้จนอนสม กว่าจะรู้ตัวว่าตนเองป่วย เป็นอะไรก็สายไปเสียแล้ว แม้ทุกคนจะพาเขามารักษาที่สถานือนามัยก็ ช่วยไม่ทัน เนื่องจากเกิดภาวะแทรกซ้อนขึ้น ทำให้พิมุกต์ตายในที่สุด

การจากไปอย่างกะทันหันของเขาสร้างความเสียใจให้ทุกคนใน ครอบครัวอย่างยิ่ง พุดกรองลาออกจากโรงเรียนในตัวจังหวัดมาเป็นครู โรงเรียนเอกชนเล็กๆ ในอำเภอนครไทย พร้อมกับพานุตรสาวกลับมาอยู่ บ้านนาโกะเขี้ยวเป็นการถาวร

กอหญ้ารู้ดีว่ามารดาจมอยู่กับความรู้สึกผิดมาตลอดชีวิต เพราะ เป็นต้นเหตุให้บิดาต้องถูกตัดขาดจากครอบครัว หล่อนไม่เคยลืมความ ทุกข์ของพ่อในวาระสุดท้ายที่ใช้สูงจนเพื่อถึงพี่ระ แต่ก็ไม่เคยยอมให้ใคร ติดต่อพี่ระจนกระทั่งเขาตาย พุดกรองทำได้เพียงส่งจดหมายแจ้งข่าวสั้นๆ แก่พี่ระโดยไม่ลงที่อยู่ เพราะไม่มีใครรู้ว่าพี่ระเสียใจกับการตายของบุตร ชายคนเล็กหรือไม่

คิดมาถึงตรงนี้ ดวงตาของกอหญ้าก็วาววับอย่างแค้นใจ หล่อน สะอื้นให้พร้อมมอดควายทั้งสองแน่นขึ้น บอกกับตนเองว่า หล่อนจะไม่ ไปพบผู้ชายใจดำคนนั้นเป็นอันขาด ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้น

ความตั้งใจของกอหญ้าทั้งหลายทันทีที่กลับถึงบ้าน มารดานั่งรอ อยู่แล้วที่นอกชาน ยายกับลุงซึ่งอยู่กับพุดกรองแต่แรกเดินเลี้ยวเข้าห้อง ของพวกเขา กอหญ้าตรงไปยังห้องนอนของตนบ้าง แต่ถูกแม่รังไว้

“มาคุยกับแม่ก่อนกอหญ้า” โบหน้าหนึ่งๆ และน้ำเสียงเรียบๆ ของ

มารดาทำให้หญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้อง แต่หล่อนก็ทำใจดีสู้เสือเดินเข้าไป
นั่งบนพื้นตรงข้ามแม่ ใช้สายตาตั้งคำถามแทนคำพูด

“ลูกรู้ไหมว่าพ่อเฝื่อนอยากให้คุณได้ทำความรู้จักกับคุณปู่มาตลอด
ก่อนพ่อเสียชีวิต เขาก็เพื่อหาคุณปู่ แต่ไม่มีโอกาสได้เจอ จนตายจากกัน”
พูดกรอแงคร่ำ ก่อนจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของบุตรสาว “ลูกทำเรื่องนี้
แทนพ่อได้ พ่อคงดีใจมากถ้าลูกได้พบกับคุณปู่”

“ฉันไม่ต้องการพบเขาจะแม่” กอหญาปฏิเสธทันควัน

“แม่รู้ว่าลูกยังโกรธเรื่องในอดีตอยู่ แต่มันผ่านมาหลายปีแล้ว
คนเราทำผิดพลาดกันได้ เราควรให้อภัยคนที่ล้าหลังผิด ตอนนี้อยู่กัน
เปลี่ยนไปแล้ว ท่านต้องการพบลูก ลูกก็ควรไปพบท่าน ลืมเรื่องเก่าๆ เสีย
และเริ่มต้นกันใหม่”

“ไม่จ๊ะ ฉันไม่มีวันให้อภัยเขา” หล่อนยืนกรานเสียงหนักแน่น

“แม่ไม่เคยสอนให้คุณเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นเลยนะ ความโกรธ
ไม่เคยให้ผลดีแก่ใครหรอก”

“แม่ไม่โกรธเขาหรือที่ใจร้ายกับเรา เขาเคยด่าแม่แรงๆ ต่อหน้าคน
เป็นร้อย แม่ลืมได้อย่างไรกัน” หญิงสาวส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“ตอนนั้นแม่ยอมรับว่าโกรธ แต่เมื่อกลับมาคิดดู แม่ก็เข้าใจใน
ตัวท่าน คุณพระรักและตั้งความหวังในตัวพ่อของลูกมาก เมื่อผิดหวังท่าน
จึงโกรธมากเช่นกัน แล้วตอนนี้ท่านก็เสียใจในสิ่งที่ได้ทำลงไปเพราะไม่มี
โอกาสแก้ไขความผิดพลาดกับพ่อของลูกอีกแล้ว แต่ลูกมีโอกาสนั้น
ลูกจะเป็นตัวแทนของพ่อเพื่อไปพบคุณปู่และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น
มาใหม่ ทำความฝันของพ่อให้เป็นจริง”

กอหญาสั่นศีรษะแรงๆ อย่างไม่เห็นด้วย ใบหน้าบูดบึ้งจนมารดา
ต้องขยับเข้ามาใกล้และกุมมือหล่อนไว้

“ความฝันของพ่อไม่ได้มีเพียงเท่านั้นหรอกนะ พ่อตั้งใจมาตลอดว่า
อยากให้คุณได้เรียนหนังสือสูงสุดเท่าที่จะทำได้ แม่เองก็อยากให้คุณได้

เรียนสูงๆ เหมือนกัน แต่ก็จนปัญญา ไม่รู้ว่าจะส่งลูกได้ไกลแค่ไหน ลูกก็รู้ว่าเรามีปัญหาทางการเงิน แม่เสียใจกับเรื่องนี้มาตลอดที่บกพร่องต่อหน้าที่ แต่เงินจะส่งลูกเรียนปริญญาตรีก็ไม่มีให้” พุดกรองพูดเสียงลั่นเครือ หยดน้ำใสคั่งคลอขอบตา

“แม่อย่าพูดอย่างนั้นสิ” กอหญาบิบบมีมารดาอย่างร้อนรน “แม่ไม่ได้ทำหน้าที่บกพร่องเสียหน่อย แม่เลี้ยงดูฉันอย่างดีที่สุดเลย เราแค่โชคร้ายต่างหาก แต่อีกไม่นานเหตุการณ์ต่างๆ คงจะดีขึ้นเอง นี่ฉันก็กำลังเก็บเงินอยู่ รางวัลจากการประกวดร้องเพลงน่าจะพอค่าลงทะเบียนกับค่าเทอมสักเทอมหนึ่ง แล้วฉันก็จะหางานทำด้วย”

“ลูกไม่ต้องลำบากขนาดนั้นหรอก โอกาสมาถึงแล้ว คุณปู่จะส่งเสียให้ลูกเรียนสูงๆ เหมือนกับที่พ่อกับแม่ตั้งใจไว้” พุดกรองยิ้มบางๆ พลังซบแน่นตา

“ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขาหรอก ฉันจะหาเงินด้วยตัวเอง” กอหญาเชิดหน้าขึ้น

“แต่แม่อยากให้คุณไป และถ้าพ่ออยู่ พ่อก็คงอยากให้คุณไปอยู่กับคุณปู่เหมือนกัน”

“ไม่ ฉันไม่ไป” หล่อนยืนยัน

“นี่ไม่ใช่คำขอร้องนะกอหญา แต่เป็นคำสั่ง การไปอยู่กับคุณปู่ลูกจะไม่เพียงแต่ได้เรียนสูงๆ เท่านั้น แต่จะได้ทำความรู้จักกับท่าน และได้ครอบครัวยี่สิบครอบครัวหนึ่งมา ครอบครัวที่ลูกควรจะมีตั้งนานแล้ว”

“ครอบครัวของฉันมีแม่ ยาย กับลุงแล้วไงจ๊ะ ฉันไม่ต้องการคนอื่น”

“แต่คุณปู่ต้องการลูก และแม่ก็ต้องการให้ลูกได้อยู่กับท่าน” กอหญาเม้มปากแน่น มารดาจึงพูดด้วยเสียงอ่อนลง

“ตลอดชีวิต แม่ไม่เคยขออะไรลูกเลย แต่เรื่องนี้แม่ขอร้อง คิดว่าเห็นแก่แม่เถอะนะ แม่อยู่กับความรู้สึกผิดที่ทำให้พ่อต้องทิ้งครอบครัว

ของเขา คุณปู่ต้องผิดหวังและเสียใจเพราะพ่อเลือกแม่ แม่อยากแก้ไขเรื่องนี้มาตลอด แต่ไม่เคยมีโอกาสดอนนี้ลูกจะได้แก้ไขเรื่องเหล่านี้แทนแม่ อีกอย่างหนึ่ง...

พุตกรองเอี้ยวตัวไปหยิบกล่องไม้แกะสลักซึ่งกอหญาไม่เคยเห็นมาก่อน เธอเปิดมันออก ภายในมีซองจดหมายเก่าๆ ปีกใหญ่

“นี่คือจดหมายที่พ่อเขียนถึงคุณปู่ แต่ไม่เคยได้ส่ง พ่อคงอยากให้ท่านได้อ่าน ลูกช่วยเอามันไปส่งให้ถึงมือคุณปู่ด้วยเถอะ”

กอหญาหยิบซองจดหมายที่อยู่บนสุดขึ้นมา จำหน้าซองถึงพี่ระด้วยลายมือเป็นระเบียบ ข้างใต้อย่างมีจดหมายอีกปีกใหญ่ พ่อคงตั้งใจมากกับการเขียนจดหมายเหล่านี้ แต่น่าเศร้าที่มันไม่เคยไปถึงมือผู้รับ

จดหมายของบิดากับสายตาคาดหวังของมารดาทำให้กอหญาจนคำพูด หล่องไม่ชอบความรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้

“นะกอหญา ทำเพื่อพ่อกับแม่เถอะ” พุดกรองอ้อนวอน

กอหญาแหมริมฝีปาก ก่อนพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ “จ๊ะ”

“ขอบคุณมากลูกแม่” พุดกรองกอดหล่อนอย่างยินดี “พ่อจะต้องดีใจแน่ที่ลูกได้พบคุณปู่ แม่เองก็ดีใจเหมือนกัน ลูกจะไม่เสียใจที่ได้ทำความรู้จักท่าน แม่เชื่ออย่างนั้น”

กอหญาไม่เชื่อเลยสักนิดเดียว หล่อนกอดตอบมารดาด้วยความกลัดกลุ้ม ก่อนจะคิดบางอย่างออก หญิงสาวเงยหน้าขึ้นและสบตามารดา

“แม่จำ ตลอดชีวิตฉันก็ไม่เคยขอร้องแม่เหมือนกัน ถ้าแม่อยากให้ฉันไปหาผู้ชายคนนั้นจริงๆ ฉันก็อยากจะขอเอาอะไรอย่างหนึ่งไปด้วยเพื่อความอุ่นใจได้ไหม”

“อะไรหรือ” พุดกรองย่นหัวคิ้ว

กอหญ้ายิ้มประจบ ก่อนจะตอบคำถามของมารดา

3

คำตอบของกอหญา ก็คือ แววดาว

การชวนเพื่อนรักมากรุงเทพฯ ด้วยทำให้กอหญาอุ่นใจกับการสู้ศึกครั้งใหญ่กับปู่ ผู้เป็นฝันร้ายในวัยเด็ก

ตอนที่หล่อนบอกความตั้งใจแก่บุตรกรรณ มารดาค้านหัวชนฝา กอหญาทั้งขอร้องทั้งอ้อนวอนจนบุตรกรรณใจอ่อนและยอมให้หล่อนเจรจากับชูศักดิ์เพื่อถามพระหญิงสาวยืนกรานกับเขาว่าจะไม่มาเรียนหนังสือหรืออยู่ในความดูแลของพระหากไม่มีเพื่อนรักมาด้วย เพราะหล่อนกับแววดาวสนิทกันประหนึ่งพี่น้อง ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยแยกจากกัน หล่อนไม่มีวันอุ่นใจในการใช้ชีวิตท่ามกลางเมืองใหญ่ที่ไม่คุ้นเคยถ้าปราศจากแววดาว หากพระส่งเสียกอหญา เขาก็ต้องส่งเสียแววดาวด้วยอีกคน

ชูศักดิ์ปลื้มตัวไปโทรศัพท์ถามพระ เพียงไม่กี่นาทีเขาก็มารายงานว่าผู้เป็นนายตอบตกลง กอหญาถึงกับอึ้งไปที่พระยินยอมง่ายๆ แต่ในเมื่อหล่อนให้สัญญาแล้วจึงไม่อาจผิดคำพูด หญิงสาวใช้เวลากล่อมแววดาวกับครอบครัวของเพื่อนไม่นานนัก แววดาวจึงเดินทางมาด้วยเหตุผลหลักก็เพราะเธอเป็นคนรักเพื่อน แววดาวทราบปมในใจเรื่องปู่ของกอหญา มาตลอด จึงยอมมาเป็นกองหนุนด้วยความเต็มใจ

กอดูกับแหวดาวออกเดินทางจากบ้านนาไก่เขี่ยตั้งแต่เช้ามืด
ด้วยรถไฟร์วี่ลซึ่งเพิ่งเป็นคนขับ ที่แรกพี่ระสั่งให้ทั้งสองนั่งเครื่องบินมา
พร้อมชุดักดิ์ แต่กอดูยั้งยั้งจะเดินทางด้วยรถยนต์ หล่อนต้องการ
เวลาเตรียมตัวและเตรียมใจเพื่อกลับไปยังสถานที่อันเต็มไปด้วยความ
ทรงจำเลวร้าย

สองเพื่อนรักสละวนกับการแต่งองค์ทรงเครื่องในห้องน้ำของ
ปิ่นน้ำมั้นแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพฯ ซึ่งกอดูขอแหวก่อนไปยังบ้าน
พี่พัฒน์ ไม่มีใครเฉลียวใจว่าสองสาวแอบมาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่

กอดูก้มๆ เงยๆ จัดแต่งเสื้อผ้าที่เพิ่งเปลี่ยนมาหมาดๆ ให้
เข้าที่เข้าทาง แหวดาวซึ่งจับยึดผมยาวสลวยปอยใหญ่ของหล่อนไว้จึงดู
“อยู่นิ่งๆ สิ ฉันถักเปียไม่ถนัด”

“ขอโทษ” กอดูยั้งยั้งพยายามบังคับตนเองให้หนึ่งที่สุด
ว่าการแต่งกายซึ่งไม่คุ้นชินทำให้หญิงสาวขยับยุกยิกอย่างอดไม่ได้

“กอดู!” เพื่อนรักทำเสียงเข้ม เจ้าของชื่อจึงหัวเราะเหะๆ และ
ทำตัวแข็งแรงกับหุ่นยนต์

“เสร็จแล้ว” ลั่นเสียงแหวดาว กอดูก็อทหนายใจเอือกยาว
หล่อนมองทรงผมในกระจกด้วยความพอใจ ก่อนหมุนตัวประจันหน้ากับ
แหวดาวที่แต่งกายเหมือนกันเปี้ยว

ผู้หญิงสองคนเดินเข้าห้องน้ำมาและมองพวกหล่อนราวกับตัว
ประหลาด กอดูจึงยั้งแยกเขี้ยวให้พร้อมกับโบกมือทักทายแบบ
นางงาม สีหน้าของคนมองหวาดระแวง ก่อนทั้งคู่จะพากันออกจากห้องน้ำ
ไปทันที เรียกเสียงหัวเราะชอบใจจากกอดู

แหวดาวส่ายหน้า ทั้งระอาทั้งขำ เธอเก็บหวีลงในกระเป๋าสัมภาระ
ซึ่งวางอยู่ข้างอ่างล้างหน้า ภายในมีชุดเดินทางตัวเก่าที่ทั้งสองสวมมาจาก
บ้าน

“พวกเขาต้องว่าเราบ้าแน่เลย นี่ขนาดเรายังไม่ได้ทำทุกอย่างครบ

เหมือนที่เตี้ยมไว้เลยนะ”

“เธอแน่ใจหรือว่าจะทำจริงๆ”

“แน่ใจสิ” กอหญ้าผงกหัวอย่างมุ่งมั่น “นี่จะเป็นการเปิดตัวที่อลังการที่สุดสำหรับการพบท่านพระผู้ยิ่งใหญ่”

“เขาคงอ้าปากค้างไปเลย” แววดาวหัวเราะเบาๆ

“แค่คิดก็สนุกแล้วใช่ไหมล่ะ” กอหญ้าหลีบล้อให้เพื่อนซึ่งพยักหน้าแรงๆ รับ

“เธอนี้แสนซนมาก ขนาดไม่ได้เจอเขามาเป็นสิบปี เธอยังกล้าแกล้งเขาอีก”

“เหม! ฉันยังโกรธเขาไม่หายนี่ มันก็ต้องแกล้งเล็กน้อยๆ พอหอมปากหอมคอบ้าง เธอก็รู้ว่าฉันเป็นใคร” กอหญ้ายิ้มแฉ่ง

“เพราะรู้ ฉันถึงไม่คำนึงล่ะ ฉายาของเธอคือ กอหญ้า ก่อเรื่องไปทุกหย่อมหญ้า ไม่มีใครในบ้านนาไก่เขี่ยและทุกโรงเรียนที่เราเรียนไม่รู้จักเธอ” แววดาวแกล้งส่ายหัว

“เธอก็ต้องพลอยติดร่างแหไปกับฉันด้วย ใครๆ ต่างก็หาว่าสิงห์โมหนอย่างฉันทำให้เด็กเรียบร้อยอย่างเธอเสีย ครูเลยมักจับเราสองคนแยกที่นั่งกัน หนักๆ เข้าก็แยกห้องกันด้วย” กอหญ้าย่นจมูก

“แต่ตอนพัก เราก็มายู่ด้วยกันอยู่ดี การเป็นเพื่อนกับเธอเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉันเลยนะ” แววดาวยิ้มบางๆ

“เธอก็เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันเหมือนกัน ชอบใจมากนะที่ยอมมากรุงเทพฯ ด้วยกัน” กอหญ้ายกมือเพื่อนรักอย่างซาบซึ้งใจ

“เธอพูดชอบใจฉันมาเกือบสิบรอบแล้ว” แววดาวเตือน

“ฉันดีใจนี่ ฉันยังไม่รู้เลยว่า การเข้าไปอยู่ในบ้านผีดิบนั้นจะเป็นอย่างไร แต่เธอก็ยอมมาผจญภัยด้วยกัน”

“คิดมากน่า ฉันจะทนรอฟังข่าวอยู่ที่บ้านได้อย่างไรโดยไม่รู้ว่าเธอต้องผจญกับอะไรบ้าง ลู้ามดูให้เห็นกับตาไม่ดีกว่าหรือ และความจริงฉัน

เองก็ต้องชอบใจเธอเหมือนกันที่พูดจนคุณพี่ระยอมให้ฉันมาเรียนกับเธอที่กรุงเทพฯ แถมเขาจะส่งเสียฉันอีกคนหนึ่งด้วย ทั้งที่เขาไม่รู้จักฉันด้วยซ้ำ จะว่าไปเขาก็เป็นคนดีเหมือนกันนะ”

“อย่าเพิ่งปักใจเชื่อนักเลยว่าเขาเป็นคนดี จนกว่าจะได้พบเขาจริงๆ”
กอหญาี่ยมหยัน

“อืม...นั่นสินะ” แววดาวพยักหน้าหงิกๆ “เราออกไปกันดีไหม ป่านนี้ลุงหนายกับอาเห่งคงสงสัยแล้วละว่าเราเข้าห้องน้ำมาทำไมนานๆ”

“ไปสิ เธอพร้อมสู้ศึกไปกับฉันแล้วใช่ไหม” กอหญาี่ยมถามด้วย
นัยน์ตาวาววาม

“พร้อมยิ่งกว่าพร้อมเสียอีก” แววดาวตอบเสียงหนักแน่น

“จ้ะไปกัน” กอหญาี่ยมกระตุกยิ้มแล้วจูงเพื่อนรักออกจากห้องน้ำ
สาธารณะด้วยความมุ่งมั่น

‘บ้านพิรพัฒน์’ หรือจะพูดให้ถูกก็น่าจะเรียกว่า ‘อาณาจักรพิรพัฒน์’
แค่เนื้อที่รอบบ้านก็ปาเข้าไปนับสิบไร่ ล้อมด้วยรั้วสีขาวสูงตระหง่าน
ภายในมีคฤหาสน์ห้าหลังของพี่ระและลูกๆ ปลุกหางกันอย่างเป็นสัดส่วน
คฤหาสน์เก่าแก่ซึ่งตั้งเด่นอยู่หน้าสุดเป็นที่พำนักของประมุขแห่ง
ตระกูลพิรพัฒน์ สร้างมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ด้วยสถาปัตยกรรมแบบ
ยุโรป ตัวตึกมีสองชั้นหาสีไข่ไก่ ตัดขอบลวดลายปูนปั้นด้วยสีขาว หลังคา
เป็นทรงสูงปูกระเบื้องสีแดงส้ม มีโดมเล็กๆ อยู่ตรงยอด รอบอาคารมี
หน้าต่างทรงโค้งเรียงรายในจำนวนเท่ากันทั้งปีกซ้ายและปีกขวา ตรงกลาง
ตึกมีหน้ามุขยื่นเด่นออกมากับหน้าต่างซึ่งโค้งสูงยิ่งกว่าทุกบาน

แววดาวอุทานเมื่อเห็นความหรูหราของมัน ตรงข้ามกับกอหญาี่ยมซึ่ง
มองอย่างเฉยเมย ไม่รู้สึกชื่นชมอาคารปูนแข็งๆ ไร้ชีวิตจิตใจ รถไฟวิ่ง
แล่นผ่านแนวต้นไม้ซึ่งถูกตัดแต่งเป็นรูปทรงเรขาคณิต กอหญาี่ยมส่ายหัว
กับความไม่เป็นธรรมชาติ

เมื่อรถเลี้ยวโค้งไปตามถนนเส้นเล็ก หล่อนก็แลเห็นกลุ่มคนออกมายืนรอรับเหนือบ้นไต้เตี้ยๆ ตรงประตูทางเข้าซึ่งอยู่บริเวณหน้ามุกพอดี ไต้บ้นไต้มีคนรับใช้ใส่เครื่องแบบยืนเรียงแถวยาวคู้ขนานมาจนถึงถนน

หญิงสาวยัดหลังตรงอย่างเตรียมพร้อม หล่อนเชื่อว่าชายชราผมขาวซึ่งยืนถือไม้เท้าเดินส่งอยู่ตรงกลางระหว่างทุกคนก็คือ พี่ระ

“อย่าลืมที่เราตกลงกันไว้ล่ะอาเต่ง” หล่อนกำชับชายซึ่งนั่งอยู่หลังพวงมาลัย

“จะดีหรือครับคุณหนู” เเท่งยิ้มเฟื่อนๆ มาจากกระแอมองหลัง

“ดีสิ ฉันเอาหัวเป็นประกันเลย” หญิงสาวใช้นิ้วชี้เคาะศีรษะตนเองเบาๆ “เราทำเพื่อปุ่นะ ฉันเป็นถึงสุดยอดนักร้องเสียงใสของจังหวัด จะให้เปิดตัวธรรมดาได้อย่างไร นี่เป็นมินิคอนเสิร์ตของฉันเชียวนะ”

“แต่คุณท่านอาจไม่ชอบก็ได้ล่ะครับ” ชูศักดิ์เหลียวหลังมามองอย่างกัลลัดกลุ้ม

“ปุ่นจะไม่ชอบฉันหรือ” กอหญ้าแก้งทำหน้าเสียว แอบเห็นเพื่อนรักอมยิ้มอย่างรู้ทัน ครั้นชูศักดิ์กับเเท่งลอบมองหน้ากัน หญิงสาวจึงยืนยันความตั้งใจอีกครั้ง “น่านะ ตามใจฉันหน่อยเถอะ ถ้าเกิดอะไรขึ้น ฉันจะรับผิดชอบเอง”

คนทั้งคู่ยังอึกอัก หญิงสาวจึงใช้ไม้ตายสุดท้าย “ถ้าลุงหนายกับอาเต่งไม่ทำตาม ฉันกับแววกี้จะไม่ลงจากรถ” หล่อนบอกลเสียงเข้มแล้วเชิดหน้า กอดอก ตั้งท่าจะปักหลักอยู่ในรถจริงๆ แววดาวพยักหน้ารับเป็นลูกคู่ ชูศักดิ์กับเเท่งจึงถอนหายใจดังเฮือกแทบพร้อมกัน

“ก็ได้ครับคุณหนู” ชูศักดิ์บอกลเสียงอ่อย

“เย้! ขอบคุณจ้ะ” กอหญ้าปรบมือและขยิบตาให้แววดาว ทั้งคู่ช่วยกันตรวจตราเสื้อผ้าหน้าผม รวมทั้ง ‘อุปกรณ์’ ที่ต้องใช้เป็นครั้งสุดท้าย

เมื่อรถจอดหน้าบันไดของตึก กอหญา่มองพระผ่านกระจกติดฟิล์ม
ด้วยสายตาทะลอมมาด แล้วกระแอมให้สัญญาณแก่ช่าง พอดีกับที่ช่างคัดดี
ลงจากที่นั่งข้างคนขับมาเปิดประตูให้

บทเพลงจากเครื่องเสียงรถยนต์ดังขับขาน กอหญา้ก้าวลงจากรถ
พร้อมกับร้องตามสุดพลังเสียง

“นี่คือสถาน แห่งบ้านทรายทอง ที่ฉันปองมาสู่
ฉันยังไม่รู้ เขาจะต้อนรับ ขับสู้เพียงไหน
อาจมียิ้มอาบ ฉาบบนสีหน้า ว่ามีน้ำใจ
แต่สิ่งซ่อนไว้ ในดวงจิต คือความริษยา...”

หล่อนกระดกลูกคอเอื้อนยาวพร้อมกับเดินย่นนาดผ่านแถวของ
คนรับใช้ด้วยเสื้อแขนพองสีขาวแสนเชยกับกระโปรงลายดอกบานฉ่ำ
สีฉูดฉาด มือถือชะลอมข้างละใบ ผมเปียสองข้างแกว่งไกวไปตามการ
เคลื่อนไหว แวดาวซึ่งแต่งกายต่างกันเพียงแค่ลายดอกบนกระโปรงก้าว
ตามหล่นมาขึ้นข้างๆ พร้อมกับชะลอมในมือทั้งสอง

รอยยิ้มขบขันผุดขึ้นในดวงตาของกอหญาเมื่อเห็นพระกับทุก
คนในที่นั้นอัปาทกัสมกับที่หล่อนปรารถนา “จะมีเพลงใดเหมาะสมกับ
การเปิดตัวเข้ามาในบ้านพระพัฒน์เท่ากับเพลง บ้านทรายทอง อันสุดแสน
อมตะอีกเล่า” กอหญาักระหึ่มยิ้มย่องด้วยความสะใจ

“อะไรกันเนีย ปิดเพลงบ้าๆ นั้นชะตาเท่ง!” สาวใหญ่ร่างท้วมใน
ชุดผ้าไหมสีบานเย็นสั่ง เสียงเพลงจึงหยุดลงพร้อมๆ กับที่กอหญา้ก้าว
มาถึงต้นบันได

หล่อนจ้องพระด้วยดวงตาวาววับเอาเรื่อง เพียงชั่วแวบหญิงสาวก็
เปลี่ยนเป็นยิ้มสดใส ก่อนหล่อนจะยกมือขึ้นไหว้ท่อมหัวพร้อมกับชะลอม
ทั้งสองใบ แล้วพูดด้วยเสียงเหน่ออันเป็นเอกลักษณ์

“สวัสดีเจ้าทุกคน” กอหญาัไหว้กราบไปทั่วด้วยท่าทางที่มารดาเคย
ติงว่าเหมือนนกมวญ ตรงข้ามกับแวดาวซึ่งวางชะลอมลงข้างตัวและ

กระพุ่มมือให้ว้อยอย่างอ่อนช้อยสมกับตำแหน่งนางงามมะเฟืองหวาน

“ฉันชื่อกอหญ้า เป็นลูกพ่อพิมุกต์กับแม่พุดกรอง และเป็นหลานยายลำตวนกับลุงจำปา ส่วนนี้แววดาว เพื่อนรักของฉันเอง พ่อชื่อสุดแม่ชื่อสวย ลูกเลยออกมาสวยสุดๆ จนได้เป็นนางงามมะเฟืองหวาน ฉันเองก็เป็นสุดยอดนักร้องเสียงใสเหมือนกันนะ เป็นอย่างไรบ้างจะมินิคอนเสิร์ตของฉันเมื่อไหร่ ชอบกันไหม ถ้าชอบก็ปรบมือเลย”

หญิงสาวปรบมือให้ตนเองและพยักพยิตให้คนอื่นทำตาม มีเพียงแววดาว พี่ระ และหนุ่มใหญ่หน้าตาหล่อเหลาซึ่งยืนอยู่ติดเขาเท่านั้นที่ปรบมือ นอกนั้นจึงมารวกับหล่อนเป็นตัวยุบเหวี่ยง โดยเฉพาะสาวใหญ่ในชุดลีลามุขแปร่งที่ขึงตาใส่อย่างติเตียน

กอหญ้าไม่สนใจ หล่อนกระโดดแผล้วขึ้นบันไดจนถึงตัวพี่ระ คนที่ยืนรายล้อมชายชราจึงผงะ ยกเว้นพี่ระที่ไม่แสดงความตกใจแม้แต่นิดเดียว

เมื่ออยู่ใกล้ๆ กอหญ้าจึงพบว่าพี่ระแก่ลงมาก แต่ยังคงความสง่าน่าเกรงขาม ผมที่เคยเป็นสีเทาบัดนี้ขาวโพลนไปหมด ใบหน้ามีเค้าบิตาของหล่อนอย่างยิ่ง เพียงแต่ดวงตาคมดุกว่า และระหว่างหัวคิ้วก็มีรอยย่นชัดเจน แสดงให้เห็นว่าพี่ระเป็นคนเคร่งเครียดเอาจริงเอจัง

กอหญ้าไม่อยากจะคิดว่าภายใต้ใบหน้านิ่งสนิท หล่อนเห็นแววดาปราณี หญิงสาวหงุดหงิดจนต้องแก้มยกชะลอมนขึ้นมาชี้หน้าชายชราด้วยท่าทางร้ายแรงเกินเหตุ

“ฉันเอาของมาฝากปู่ด้วย ชะลอมนี่เป็นกล้วย ตัดมาจากหลังบ้านเขียวนะ ส่วนนี้เป็นมะเฟืองหวาน แล้วนี่แหยมสด ยายลำตวนทำกับมื่อเลย สุดท้ายเป็นของดีเมืองพิษณุโลก ปู่ต้องชอบแน่ๆ มันคือน้ำปลาจากอำเภอบางระกำ”

กอหญ้าส่งชะลอมนในมือตนเองและแววดาวให้พี่ระจนเขารับแทบไม่ทัน ลูกๆ ที่รายล้อมจึงช่วยกันหยิบไปคนละไม้คนละมือ บางคนก็ยิ้ม

แปลกๆ บ้างก็ทำหน้าที่อย่างจริงจัง พี่ระไม่แสดงความเดียดฉันท์เหมือนคนอื่น เขานึกหน้ามองหลานสาวคนใหม่อย่างพิลึกพิลั่น

“ขอบใจ เธอหน้าเหมือนพิมุกต์มาก”

“ใครๆ ก็ว่าฉันแหละ” กอหล้ายกไหล่

“คุณพ่อออกมาเย็นนานแล้วเดี๋ยวจะปวดขาเสียเปล่าๆ เราเข้าไปคุยกันในบ้านเถอะค่ะ” ผู้หญิงร่างท้วมในชุดผ้าไหมคนเดิมตัวต้วตลายตามายังกอหล้ากับแววดาวอย่างซิงซัง

พี่ระพยักหน้าให้ ก่อนเขาจะยื่นมือออกมาหาหลานคนใหม่ “เข้าไปในบ้านเรากันนะกอหล้า”

เจ้าของชื่อแม่มปาก หล่อนยังเคืองชายชราเกินกว่าจะวางใจจับมือเขาได้ แต่สายตาคาดหวังเกมรอยของพี่ระทำให้หญิงสาวยอมจับมือเหยียนของเขา

วูบหนึ่งความอบอุ่นจากอุ้งมือใหญ่เตือนความทรงจำถึงสัมผัสของพ่อ กอหล้ารีบปิดความรู้สึกนั้นออกไปและใช้มืออีกข้างที่ว่างจูงแววดาวให้เดินมาด้วยกัน

ด้านในของคฤหาสน์โอ่อ่าไม่แพ้ภายนอก ห้องโถงใหญ่มีเพดานสูงปูพื้นด้วยหินอ่อน พื้นกว้างประดับด้วยรูปปั้นกรีกโรมัน เครื่องปั้นดินเผาจากจีน และภาพวาดบรรพบุรุษของตระกูลซึ่งดูคล้ายจ้องทุกคนที่เดินมาด้วยสายตาเข้มงวด บนเพดานห้องมีโคมไฟระย้าขนาดใหญ่มาแขวนอยู่ลึกเข้าไปตรงเกือบสุดผนังมีบันไดวนไปสู่ชั้นสอง ตรงต้นบันไดสองด้านมีรูปปั้นเทพธิดาหุบไฟ กอหล้ารู้สึกราวกับเข้ามาที่บ้านผีสิงในภาพยนตร์ไม่มีผิด

“เข้าไปในห้องรับแขกกันเถอะ ปู่จะแนะนำให้คุณหลานรู้จักญาติๆ” พี่ระสั่ง

กอหล้าพยักหน้าและเดินตัวเกร็งตามชายชราไปพร้อมแววดาว

ไม่กล้ากระดิกตัวเพราะกลัวท่าของแตก พี่ระก้าวนำทุกคนไปยังห้องรับแขกซึ่งตกแต่งอย่างโก้หรูไม่แพ้ห้องโถง กลางห้องมีโซฟาสไตล์หลุยส์ชุดใหญ่ เขาทรุดกายลงบนเก้าอี้ยาวตรงกลาง พยักหน้าเป็นเชิงสั่งให้กอหญ้ากับแวนดาวนั่งด้วยกัน ลูกหลานคนอื่นเลือกที่นั่งกระจายกันไปทั่วห้อง

“ทำตัวตามสบายนะกอหญ้า ต่อจากนี้ไปบ้านพี่พัฒน์ก็คือบ้านของหลานชั้นกัน เธอก็เหมือนกัน” เขาชะโงกมองผ่านกอหญ้ามายังแวนดาวซึ่งนั่งตัวลีบอยู่ข้างเพื่อน “อยู่ที่นี่ให้สบาย คิดเสียว่าเป็นบ้านของเธอ”

“ขอบพระคุณค่ะ” แวนดาวกระพุ่มมือไหว้ พี่ระจึงผงกหัวรับ

“ปู่ขอแนะนำญาติๆ ของหลานนะกอหญ้า คนแรกที่นั่งทางขวามือของปู่ก็คือ พิธาน พี่พัฒน์ เป็นลูกชายคนโตของปู่ หลานเรียกว่าลุงใหญ่ก็ได้”

เขาผายมือไปทางหนุ่มใหญ่หน้าตาหล่อเหลาซึ่งเป็นคนเดียวที่ไม่แสดงกิริยาดูหมิ่นกอหญ้ากับแวนดาวตั้งแต่ทั้งสองเข้ามาในอาณาจักร พี่พัฒน์ พิธานเป็นลูกคนเดียวที่ไม่ได้แต่งงาน

พี่ระแนะนำบุตรชายอีกสามคนและสะใภ้ กอหญ้าจึงได้ทราบว่าผู้หญิงสวมชุดผ้าไหมสีบานเย็นคือ เกร็ดแก้ว ภรรยาของลุงคนที่สอง พี่ระยังขานชื่อของหลานชายหญิงทีละคนพร้อมบรรยายสรรพคุณอย่างละเอียด เขาออกตัวว่าสมาชิกไม่ครบ เนื่องจากหลานชายบางคนไปเรียนต่อต่างประเทศ เหลือเพียงหลานสาวรุ่นราวคราวเดียวกับกอหญ้า และหลานชายฝาแฝดอายุราวสิบขวบอีกสองคน กอหญ้าฟังจนเวียนสับสนไปหมด

“หลานออกจากพิษณุโลกแต่เช้าคงเหนื่อยมากสินะ” พิธานชวนคุย

“เหนื่อยแทบตายเลยละลุงใหญ่ พิษณุโลกมากรุงเทพฯ ไม่ใช่ใกล้ๆ เลยนะ” หญิงสาวบอกไปตามความจริง

“ปู่บอกให้นั่งเครื่องบินมาก็ไม่เชื่อ” พี่ระขมวดคิ้ว

“อู๋ย! ไม่เอาหรอก” กอหญาลัยหัวดิก “เกิดมาฉันเคยนั่งเครื่องบินกับเขาเสียที่ไหน อยู่ดีๆ ต้องไปลอยค้างเติ่งอยู่บนฟ้า ฉันกลัวตกลงมาตาย” หญิงสาวทำตัวสั่นอย่างขนพองสยองเกล้า ผู้คนในห้องพากันยิ้มหยามเหยียด ยกเว้นพี่ระกับพิธานซึ่งนิน้วนหน้าหนักกว่าเก่า

“ผมว่าในเมื่อหลานๆ ทั้งสองเดินทางมาไกลและเหนื่อยมาก เราให้พวกเธอขึ้นไปล้างหน้าล้างตาและพักผ่อนบนห้องสักครู่ดีไหมครับ แล้วค่อยมากินข้าวกัน” พิธานเสนอ พี่ระจึงพยักหน้าและเรียกแม่บ้านให้พากอหญ้างับแหวดวไปยังห้องพัก สองสาวรีบลุกขึ้นอย่างลึงโลด ไม่ได้เห็นแหวดวหนักใจของพี่ระกับพิธานซึ่งมองตามหลังกมาแมแต่บัดเดียว

กอหญ้างั่งตัวลงแรงๆ บนเตียงสี่เสาหลังใหญ่กลางห้องอย่างอ่อนล้าทันทีที่แม่บ้านออกไป หญิงสาวซบหน้าลงกับที่นอน หล่อนเหนื่อยทั้งกายและใจ แม้จะพยายามแสดงออกว่าไม่สะทกสะท้านกับการมาเยือนสถานที่แห่งนี้ หญิงสาวคิดถึงแม่ ยาย ลุง คว้ายทั้งสอง และบิดาอย่างสุดหัวใจ

ใบหน้าของพ่อผุดขึ้นในมโนสำนึก กอหญ้างั่งติดตัวขึ้นมาแน่น แล้วมองไปรอบๆ

นี่คือห้องนอนเก่าของบิดา ได้รับการตกแต่งอย่างผู้ชายแท้ๆ เครื่องเรือนเป็นไม้สีน้ำตาลเข้ม เตียงสี่เสาที่หญิงสาวนั่งอยู่ตั้งตรงกลางหัวเตียงสองข้างมีตู้เตี้ยๆ วางโคมไฟ ถัดไปทางซ้ายมือเป็นตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่ กับประตูห้องน้ำ ส่วนด้านซ้ายคือหน้าต่างทรงโค้งสองบาน มีโต๊ะเขียนหนังสือตั้งอยู่ติดหน้าต่างบานหนึ่ง

หญิงสาวกระโดดลงจากเตียง หล่อนก้าวไปยังโต๊ะตัวนั้น หมุนลูกโลกจำลองซึ่งตั้งเด่นหราอยู่บนโต๊ะเล่น ก่อนจะยกกรอบรูปขอบเงินที่มีภาพของบิดาในวัยเด็กกับปู่ย่าและลุงทั้งสี่ กอหญ้ามยิ้มเมื่อเห็นพ่อในวัยไม่ถึงสิบขวบยิ้มตอบมา หล่อนไล่นิ้วไปบนใบหน้าของเขาย่างแสนคิดถึง

กอหญ้าวางรูปลงที่เดิม แล้วก้าวไปยังตู้หนังสือถูกรอบกระจก ที่อยู่ตรงหัวมุมติดกับตู้วางโทรทัศน์ หล่อนเปิดตู้ งามเสียงดังเมื่อได้กลิ่น กระดาษเก่าๆ กอหญ้าย้ายจมูกสองสามที แล้วไล่นิ้วไปตามหนังสือจำนวนมากมาย ที่ส่วนใหญ่เป็นภาษาต่างประเทศ

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น หญิงสาวจึงตรงรี่ไปเปิดและเห็น แววดาวยืนนินวน้ำอยู่

“ว่าแล้วเชื่อว่าต้องเป็นเธอ เข้ามาสิ” กอหญ้าอำพรางให้กว้างขึ้น เบี่ยงตัวให้เพื่อนเดินเข้ามา “ห้องเธอเป็นอย่างไร อยู่ได้ไหม”

“มันก็อยู่หุรอกนะ มีห้องน้ำในตัวอีกต่างหาก แต่มันดีเกินไปจน ฉันกลัวจะทำของในห้องพังนะสิ แล้วบ้านหลังนี้ก็ดูเก่าจนฉันรู้สึกเหมือนกับว่ามันอาจมีผีสิงอยู่” แววดาวมองไปรอบๆ ด้วยท่าทางหวาดระแวง

“คิดมากเกินไปได้” กอหญ้าหัวเราะ “แต่ฉันก็รู้สึกเหมือนเธอ มันดู เหมือนบ้านผีสิง ฉันไม่ได้หมายความว่าผีมีจริงๆ ในบ้านหลังนี้หรอก แต่ทุกคนในบ้านไม่มีชีวิตชีวาเอาเสียเลย บรรยาการก็ทึมๆ อย่างกับเข้ามา ในบ้านของท่านเคาน์เตอร์คิวลา”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นแหละ” แววดาวพยักหน้าแรงๆ “คนที่นี่แปลก ทุกคน พวกเขามองเราอย่างกับตัวตลก”

“เธอทนได้ไหมแรว” กอหญำนินวน้ำด้วยความเป็นห่วง

“ถ้าเธอทนได้ ฉันก็ทนได้” เพื่อนรักตอบ ก่อนจะยิ้มขึ้นๆ “อันที่จริงฉันก็ไม่รู้สึกผิดแล้วละที่แกล้งเล่นเป็นพมมานกับเธอ”

“มันคุ้มใช้ไหมล่ะ พวกพีรพัฒน์เอาแต่ดูถูกคนอื่นอย่างนี้แหละ ฉันก็เคยโดนตอนที่มากับพ่อ หนนี้ฉันถึงจัดให้พวกเขาได้พบพมมาน ฝาแฝด เพราะบ้านพีรพัฒน์กับบ้านทรายทองเหมือนกันอย่างกับอะไรดี” กอหญ้าเบ้าปาก

“พวกเขาถึงกับเหวอไปเลย” แววดาวหัวเราะ

“ละใจเป็นบ้า” กอหญ้ารื้อตาม

“แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็น่ากลัว ไม่เคยมีใครมองฉันด้วยสายตา
ดูถูกเหมือนกับว่าฉันอยู่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินขนาดนี้มาก่อนเลย” แววดารำพัน
แผ่วเบา ก่อนจะสบตากอหุญอย่างเคร่งขรึม “^๗ไม่รู้ว่าเราจะต้องเจอกับ
อะไรต่อไปนะกอหุญ”

เจ้าของช้อปปิ้งมือเพื่อนรักอย่างให้กำลังใจ หล่อนเองก็ต้องการ
แรงใจจากแววดารเช่นกัน

“ไม่ว่าจะเจออะไร ฉันก็พร้อมรับมืออยู่แล้ว”

4

**ไม่มีเหตุการณ์ใดทำให้กอหญาหนักใจมากไปกว่าเดิมในช่วง
คำคืนที่ผ่านมา**

หญิงสาวรู้อยู่แล้วว่าญาติเจ้ายศเจ้าอย่างในตระกูลพิรพัฒน์มีนิสัย
ใจคออย่างไร สายตาทุกคู่ที่เหลือบเลมายังหล่อนกับแววดาวเต็มไปด้วย
ความดูถูก กอหญาทำใจไว้ตั้งแต่ต้นแล้วจึงไม่รู้สึกละอะไร

การรับประทานอาหารเย็นมื้อแรกร่วมกันทั้งตระกูลดำเนินไปด้วย
ความห่างเหิน ไม่มีใครคุยกับใคร หากปราศจากเสียงซอณล่อมของกอ-
หญาที่กระหับจานข้าวดังแก๊งๆ ท้วทั้งห้องก็คงเงียบกริบเหมือนอยู่กลาง
ป่าช้า

**หล่อนไม่ได้คุยกับพี่ระอีกเลย หญิงสาวตื่นแต่เช้าตรู่ ออกไป
สำรวจรอบอาณาจักรพิรพัฒน์อันกว้างไพศาล กว่าจะกลับเข้ามาในตัว
บ้านก็เป็นเวลาสาย กอหญาค้นพบหลายสิ่งที่น่าสนใจ หล่อนจึงตรงรี่มา
เคาะประตูห้องนอนของเพื่อนรักซึ่งอยู่ติดกับห้องของตน**

ประตูแง้มออกซ้าๆ กอหญายิ้มแฉ่งทักทายเพื่อน หญิงสาวอ้าปาก
จะพูด แต่อีกฝ่ายกลับยกมือห้ามและชี้ไปทางโทรทัศน์จอแบนใหม่เอี่ยม
ซัดกับเครื่องเรือนเก่าๆ ในห้อง

“ดูอะไรอยู่” กอหญาเข้าไปในห้องพลางจ้องโทรทัศน์ด้วยความสนใจ

“อาจารย์เต็มศักดิ์ไง” แววดาวตอบสั้นๆ ก่อนนั่งเปะลงตรงปลายเตียง กอหญาจึงหลุดกายลงข้างๆ

จริงดังที่แววดาวบอก อาจารย์เต็มศักดิ์จอมเฮี้ยบให้สัมภาษณ์ออก รายการโทรทัศน์ เขาแต่งกายด้วยสูทสีขาวกระจาง ติดโบขาวขลิบลำ ขนาดใหญ่ตรงอกด้านซ้าย ผมจัดทรงเรียบเนียน และเช่นเดียวกับทุกครั้ง เต็มศักดิ์นั่งหลังตรงแน่น เชิดคออย่างงามสง่า ดับราศีของพิธีกรซึ่งเคยเป็นพระเอกเก่าจนราบคาบ

“เขามาทำอะไรในทีวีหรือ” กอหญาถามอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก

“มาเล่าเรื่องโรงเรียนอะไรของเขาเนี่ยแหละ เชลลองฟังดูสิ” แววดาว ตอบพลาจ้องโทรทัศน์จนตาแทบไม่กะพริบ กอหญ้านิ่งหน้าและตั้งใจ ฟังอาจารย์เต็มศักดิ์ที่ให้สัมภาษณ์ด้วยท่าทางเจนเวท

“ผมเชื่อในคำกล่าวที่ว่า ไม่มีอะไรในโลกที่มนุษย์จะทำได้ ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคล สมบูรณ์แบบได้ หากพวกเขาได้รับการสั่งสอนและผ่านการฝึกฝนโดยครู ที่มีความเชี่ยวชาญสูง คุณสมบัติของบุคคลสมบูรณ์แบบในความหมาย ของผมก็คือ พวกเขาจะต้องมี สี ส. หนึ่ง บ. ได้แก่...” เต็มศักดิ์กิริตนิ้ว ขึ้นมาทีละนิ้ว “ส. ที่หนึ่ง สวยอย่างมีคลาส ส. ที่สอง เสน่ห์ล้นเกินห้ามใจ ส. ที่สามสติปัญญาเลอค่าคู่ความดี ส. ที่สี่ สังคมเด่นโดดเด่นทุกวัฒนธรรม และสุดท้ายคือ บ. บุคลิกเลิศล้ำมารยาทงดงาม” อาจารย์เต็มศักดิ์เว้น จังหวะเล็กน้อย ยิ้มเก้ไก้ให้พิธีกร และอธิบายต่อ

“สถาบันของผมเน้นการพัฒนาคุณลักษณะ สี ส. หนึ่ง บ. ให้แก่ ผู้หญิง เพื่อสร้างต้นแบบของกุลสตรียุคใหม่ซึ่งดีพร้อมที่สุดตั้งแต่เคยมี มา คุณอาจสงสัยว่าทำไมผมจึงเน้นที่จะสอนผู้หญิง นั่นก็เป็นเพราะการ ศึกษาอารยธรรมของมนุษย์ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน เบื้องหลัง ความยิ่งใหญ่ของทุกอารยธรรมก็คือผู้หญิง ต่อให้ผู้ชายเป็นผู้นำใน อาณาจักรหรือประเทศต่างๆ พวกเขาก็ก้าวสู่ความสำเร็จไม่ได้ ถ้าไม่มี

ผู้หญิงช่วยหนุนหลัง ปัจจุบันผู้หญิงมากมายได้ก้าวขึ้นมาอยู่แถวหน้าเคียงคู่ผู้ชาย ถ้าเราสร้างกุลสตรีที่มีคุณสมบัติล้ำเลิศให้แก่สังคม พวกเธอก็จะออกไปเป็นประชากรระดับแนวหน้าซึ่งจะสร้างบรรทัดฐานของผู้หญิงยุคใหม่และมวลมนุษยชาติ”

ภาพตัดไปเป็นปราสาทสไตล์ยุโรปหลังงามซึ่งตั้งอยู่กลางขุนเขาในประเทศไทย กล้องซูมเข้าไปยังป้ายชื่อซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า ‘Institute of Perfect Lady’

“ผมสร้างสถาบันเพอร์เฟกต์เลดี้ขึ้นมา โดยมีจุดมุ่งหมายให้เป็นฟินิชซิงสกูล (Finishing School) หรือสถาบันสอนกุลสตรีที่ดีที่สุดในโลก เพราะผู้หญิงไทยตั้งแต่สมัยโบราณนี้แหละครับคือต้นแบบของสุดยอดกุลสตรีซึ่งมีความเข้มแข็งและอ่อนหวาน เราเอาคุณสมบัตินี้มาประกอบกันกับความมาดมั่นและกล้าแสดงความคิดเห็นของผู้หญิงชาวตะวันตก ทำให้เกิดคุณสมบัติของกุลสตรีที่สมบูรณ์แบบในระดับเวิลด์คลาส ด้วยเหตุนี้จึงมีนักเรียนจากทั่วโลกสนใจสถาบันของเรา ในจำนวนศิษย์เก่ามีทั้งเจ้าหญิงจากราชวงศ์ต่างๆ ภรรยาผู้นำในหลายประเทศ นางงามในเวทีระดับโลก นอกจากนี้ก็มีนักธุรกิจ นักแสดง และหญิงสาวหลากหลายอาชีพจากทั้งเมืองไทยและทั่วโลกครับ”

“เยี่ยมไปเลยครับ ผมได้ยินมาว่าสถาบันเพอร์เฟกต์เลดี้เข้ายากมากเลยใช้ไหมครับ ไม่ใช่ว่าใครมีเงินก็จะเรียนได้” พิธีกรถาม

“ครับ สถาบันของเรามีระบบการคัดเลือกนักเรียนที่เข้มงวดมาก นอกจากจะดูคุณสมบัติต่างๆ ของผู้สมัครและครอบครัวแล้ว ยังมีการสอบคัดเลือกด้วยครับ รุ่นหนึ่งเรารับแค่สี่สิบคนเท่านั้น”

“โห! อะไรวอร์ป่านั่น เรียนกับอิตาลุงเนี่ยนะ ฉันไม่เอาด้วยคนหนึ่งละ” กอหญ้าเปรยดังๆ แวดาวพยับหน้าอย่างเห็นพ้อง

“ผมยังทราบอีกด้วยครับว่าสถาบันแห่งนี้มีความพิเศษกว่าที่อื่นตรงครูผู้สอน พิเศษอย่างไรหรือครับ” พิธีกรซักต่อ

“ความพิเศษของเรา ก็มาจากแนวคิดที่ว่า การจะสอนให้นักเรียนเป็นคนสมบูรณ์แบบ เรา ก็ต้องสอนด้วยครูที่สมบูรณ์แบบด้วย ครูของเราเก่งเป็นเลิศในวิชาที่พวกเขาชอบ ไม่มีอะไรที่ครูจะตอบไม่ได้เกี่ยวกับวิชาที่เขาสอน และพวกเขาก็ไม่มีวันจะปล่อยนักเรียนซึ่งมีผลงานต่ำกว่าเกณฑ์ให้ผ่านออกไป นักเรียนของเราทุกคนจึงจบการศึกษาอย่างมีคุณภาพร้อยเปอร์เซ็นต์ครับ เพราะครูผู้สอนของเราเป็นหุ่นยนต์”

เดิมศักดิ์กระตักยิ้ม

“หา! สอนด้วยหุ่นยนต์เนี่ยนะ” กอหญา ร้องเสียงหลง

ภาพในจอโทรทัศน์ตัดไปยังห้องเรียนต่างๆ ซึ่งมีหุ่นยนต์มากมายหลายแบบสอนนักเรียนอยู่ บางตัวก็เป็นหุ่นยนต์กระป๋อง บ้างก็คล้ายโดราเอมอน บางตัวถอดร่างออกมาประกอบแบบหุ่นยนต์ต่อสู้ในการ์ตูนญี่ปุ่น และอีกหลายตัวซึ่งละม้ายหุ่นจากภาพยนตร์หลายเรื่อง จนมาถึงหุ่นยนต์ซึ่งทำให้แววดาวถึงกับอุทาน

“โอโฮ! ดูหุ่นยนต์ตัวนั้นสิ”

หุ่นยนต์ที่แววดาวชี้เป็นหุ่นซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ผู้ชาย ไม่มีผิด แต่ผิวและเส้นผมเป็นสีเงินเช่นเดียวกับเสื้อผ้า โครงหน้าหล่อคมสัน รูปร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ดวงตาและใบหน้าครึ่งบนถูกปิดบังด้วยแว่นอันโตซึ่งมีกรอบฉาบสีปรอท หากไม่เห็นท่าทางแข็งๆ ในยามที่มันขยับเขยื้อน แววดาวเกือบเข้าใจผิดคิดว่ามันเป็นคน

“เท่ซะมัดเลย ถ้าได้เรียนกับหุ่นยนต์หล่อๆ แบบนี้ ฉันก็อยากเรียน” แววดาวทำหน้าเคลิบเคลิ้ม

“เท่แค่ไหน มันก็เป็นแค่หุ่นยนต์อยู่ดีนั่นแหละ” กอหญา สายหัวก่อนจะตะปบแขนเพื่อนและยิ้มประจบ “ฉันว่าเราอย่าไปสนใจอาจารย์เพี้ยนๆ คนนี้เลยนะ เมื่อเช้าฉันไปสำรวจรอบบ้านมาและเห็นอะไรสนุกๆ ที่อยากชวนเธอทำด้วยละ เราไปกันไหม”

“เธอไปเดินเล่นมารี” แววดาวย้อนถาม “มิน่าละ เมื่อกี้คุณแม่บ้าน

ถึงมาตามหาเธอที่นี่ บอกว่าคุณพี่ระยองพบ”

“เอาไว้ก่อนเถอะ ฉันยังไม่อยากเจอเขา” กอหญาแบ่ปาก

“เธอไม่รับเอาจดหมายของอาพิมุกต์ให้เขาหรือ” แววดาวเอียงคอ

ถาม

“ยังดีกว่า ฉันยังไม่อยากให้เขาง่ายๆ” กอหญ้าย่นจมูก หล่นหวงของของพ่อ และยังคงพี่ระยองมาก “เลิกพูดถึงเขาเถอะ ไปเล่นข้างนอกกันดีกว่า”

“ข้างนอกไหน”

“ตามมาก็รู้เอง” กอหญ้ายิ้มอย่างมีเลศนัย

‘ข้างนอก’ ที่กอหญ้ายพาแววดาวไปคือนอกรั้วด้านหลังของ
อาณาจักรพีรพัฒน์ แคมป์อยู่สูงขึ้นไปบนต้นมะขามของเพื่อนบ้านเสียด้วย

หญิงสาวสองคนนั่งห้อยขาบนกิ่งมะขามคนละกิ่ง มือเด็ดฝักมะขามอ่อนเปรี้ยวจัดมากินด้วยความเอร็ดอร่อย หากไม่มีกอหญ้ายาแววดาวคงไม่กล้า เพราะการขึ้นมาบนต้นมะขามนี้ พวกหล่อนต้องปีนกำแพงบ้านพีรพัฒน์และโหนตัวมาบนกิ่งไม้ซึ่งยื่นล้ำกำแพงออกมา ก่อนจะไปยังกิ่งอื่นๆ จนมาถึงกิ่งที่พวกหล่อนนั่งอยู่ แววดาวปีนต้นไม้ไม่ได้ คล่องเท่ากอหญ้ายา หญิงสาวจึงเลือกกิ่งซึ่งอยู่เดี่ยวๆ เพื่อความปลอดภัย

“เปรี้ยวสะใจดีใช่ไหมล่ะ คราวหลังเราดำกะปิมาจิ้มด้วยดีกว่า แค่คิดฉันก็น้ำลายสอแล้ว” กอหญ้ายาทำเสียงสูดปากมาจากกิ่งที่อยู่เหนือขึ้นไป

“เธอยังคิดจะมีคราวหน้าอีกหรือ นี่มันต้นไม้บ้านใครก็ไม่รู้ เกิดเจ้าของมาเห็นเข้า ดีไม่ดีเขาจะหาว่าเรานุกูรูกเอนะ” แววดาวหยุดกินด้วยความไม่สบายใจ ทั้งยังเข็ดฟันเต็มที

“บ้านนี้กว้างจะตายไป ต้นไม้ก็เยอะอย่างกับป่า ไม่มีใครเดินมา
หอรอก” กอหญ้าพุดพลงเต็ดมะขามอ่อนจนถึงไม้ดำนบนสันไหว

ทว่าเววดาวกลับได้ยินเสียงอื่นดังซ้อนขึ้นมา หล่อนจึงโน้มหน้า
พร้อมกับเงยหูฟัง “เธอได้ยินเสียงอะไรไหม”

“เสียงใบไม้สั่นเพราะฉันเต็ดมะขามไง”

“ไม่ใช่ ฉันได้ยินเสียงอื่นอีก เหมือนมีคนเดินมา” เววดาวก้มมอง
ด้านล่างด้วยความเอะใจ หล่อนเบิกตากว้างเมื่อเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืน
แหงนหน้ามองมาจากใต้ต้นไม้ด้วยสายตาที่งงๆ เกมสันทันที

หญิงสาวสะดุ้งเหือก ความตกใจทำให้หล่อนเสียหลักและร่วงลงไป
เววดาวหวัดร้อง หลับตาปี ภาพสุดท้ายที่หล่อนเห็นคือชายหนุ่ม
อ้าปากหวอ ก่อนร่างของหล่อนจะหล่นตู่ลงไปทับเขาพอดิบพอดี

“อ้อก!” เสียงอุทานแผ่วเบาแต่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดดังอยู่ข้าง
หู ตามด้วยเสียงโวยวายของกอหญ้า

“เฮ้ย! แวว เป็นอะไร”

เววดาวไม่ตอบ อันที่จริงหล่อนไม่กล้าหายใจด้วยซ้ำ หญิงสาว
หรือตามองผู้ชายซึ่งอยู่ใต้ร่างของตนอย่างกลัวๆ กล้าๆ และพบว่าเขาจ้อง
หล่อนอยู่ก่อนแล้ว ใบหน้าของเขาอยู่ห่างเธอไม่ถึงคืบด้วยซ้ำ

ลมหายใจของหญิงสาวสะดุด หล่อนไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหน
หล่อเหลาเท่านี้มาก่อน เขามีผิวขาวจัด หน้าเรียวแต่ก็คมสัน ปากเป็นรูป
กระชับและมีสีแดงเรื่อราวกับปากของผู้หญิง จมูกโด่งได้รูป นัยน์ตาวารี
ประกายในดวงตาที่สเประสาณมาระยิบระยับยิ่งนัก ประหนึ่งเขาค้นพบ
บางสิ่งที่ถูกตาต้องใจ

“แวว!” เสียงเรียกออย่างร้อนรนของกอหญ้าทำลายมนตร์สะกดไป
จนสิ้น สองหนุ่มสาวสะดุ้ง เววดาวคลานลงจากร่างของชายหนุ่มด้วย
อาการลนลาน ก่อนจะนั่งคุกเข่าลงข้างๆ

“ขอโทษนะจ๊ะ คุณเจ็บมากไหม” หล่อนพนมมือไหว้ หน้าเสียด้วย

ความรู้สึกลึกซึ้ง

“นิดหน่อยครับ เดี่ยวก็คงหาย” เขาลุกขึ้นนั่งพลงขยับแขนขาเบาๆ อย่างตรวจสอบ “คุณล่ะครับ เป็นอย่างไรบ้าง”

“ฉันไม่เป็นไรจ๊ะ” แววดาวยิ้มเผื่อนๆ

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว เรายังไปกันเถอะ” กอหญาจุตมี้อหล่อนให้ลุกขึ้น เตรียมหนี เพราะถูกจับได้คาหนังคาเขา

“เดี๋ยวลีครับ” ชายหนุ่มยืนขึ้นตาม แววดาวกับกอหญาอมองหน้ากันอย่างไม่สบายใจ ผู้ชายคนนั้นแต่งกายเนี้ยบด้วยเสื้อโปโลสีขาวกับกางเกงสแล็กส์ หน้าตาทำทางเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องเป็นเจ้าของบ้านแน่ๆ

“ถ้าคุณจะทำพวกเราร้องเพลงมาเก็บมะขามในที่ของคุณ ฉันก็ขอโทษ ฉันเป็นคนชวนแวมมาเองแหละ ฉันขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว” กอหญาออกตัว

“ไม่ะกอหญา ฉันก็ผิดด้วยเหมือนกัน ฉันขอโทษนะจ๊ะคุณ อย่าโกรธเราเลยนะจ๊ะ” แววดาวอ้อนวอน

“กอหญา...” ชายหนุ่มทวนชื่อที่ได้ยิน ก่อนจะยิ้มกว้าง “น้องคือกอหญา พีรพัฒน์ ลูกสาวของคุณอาพิมุทต์ใช่ไหมครับ”

“คุณรู้จักฉันกับพ่อด้วยหรือ” กอหญาทำตาโต

“ไม่มีใครไม่รู้จักน้องกอหญาหรอกครับ สองสามวันนี้มีแต่คนพูดถึงกันทั้งนั้นว่าคุณปู่พีระตามหาลูกสาวของคุณอาพิมุทต์เจอแล้ว พี่เคยพบคุณอาพิมุทต์กับน้องกอหญาตอนเด็กๆ ในงานวันแซ่ดของคุณปู่พีระ เราเจอกันตรงหน้าประตูบ้าน คุณปู่คุณย่าของพี่เป็นคนพาครอบครัวของน้องกอหญาเข้าไปในงาน จำได้รึยังครับ”

กอหญาขมวดคิ้วอย่างเคร่งเครียด ถ้อยคำของชายหนุ่มคงจะเตือนเธอให้รำลึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายซึ่งเป็นแผลฉกรรจ์ในใจตลอดมา แววดาวมองเพื่อนรักด้วยความเป็นห่วง ชายหนุ่มคงรู้สึกตัว ไบหน้า

หล่อเหลาจึงขริบลง ก่อนเขาจะเปลี่ยนเรื่องคุย

“พี่ยังไม่ได้แนะนำตัวเลย พี่ชื่อเจตต์ เรียกว่าพี่เจก็ได้อ้อ พี่อยู่บ้านหลังนี้แหละครับ” เขาบ้วนปากไปยังทิศทางของตัวบ้านซึ่งอยู่ไกลโพ้นหลังแมกไม้จนแทบมองไม่เห็น

“จะพี่เจ พี่ก็รู้จักชื่อฉันอยู่แล้ว จ้ะฉันขอแนะนำเพื่อนรักของฉันอีกคน เธอชื่อแวนดาวจ้ะ”

เจ้าของชื่อยกมือไหว้เขาอย่างเรียบร้อย ชายหนุ่มไหว้ตอบ เขาจ้องมองหล่อนไม่วางตาจนหญิงสาวต้องก้มหน้าด้วยความเก๋อกิน

“เพื่อนฉันไหว้สวยใช่ไหมล่ะ แวนเป็นนางงามมะเฟืองหวานของจังหวัดพิษณุโลกในปีนี้เชียวนะ” กอหญาอวด แวนดาวจึงยิ้มแห้งๆ

“มิน่าล่ะครับ พี่ยังคิดอยู่เลยว่าน้องแวนเป็นผู้หญิงที่ไหว้สวยที่สุดเท่าที่พี่เคยเห็นมา” เจตต์ชมเสียงหนักแน่น แวนดาวจึงพึมพำขอบคุณ “ยินดีที่ได้รู้จักครับ ต่อไปเราคงได้เจอกันอีกบ่อยๆ เพราะบ้านติดกันแค่นี้เอง”

“แปลว่าพี่เจจะไม่ว่าถ้าพวกฉันแอบมาเก็บมะขามกินอีกใช่ไหม” กอหญายิ้มประจบ

“โธ่! พี่จะไปว่าอะไรได้” ชายหนุ่มหัวเราะ “มะขามต้นนี้คนที่บ้านพี่คงลิ้มไปแล้วด้วยซ้ำว่ามีมันอยู่ พี่เองก็ลิ้มแล้วเหมือนกัน น้องๆ มาเก็บไปกินก็ดีเสียอีก มันจะได้มีประโยชน์บ้าง”

“ขอบใจจ้ะ” กอหญายิ้มว่า “พี่เจใจดีที่สุดเลย จริงไหมแวน”

เพื่อนรักหันมาพยักพยิต เจตต์จึงมองหล่อนอย่างรอคอยคำตอบ สายตาของเขาทำให้แวนดาวหน้าร้อนชู หล่อนอีกอึก ก่อนจะตัดสินใจพยักหน้าเบาๆ

“เป็นอะไร ทำไมเธอเงียบจัง” กอหญาซักไซ้

“เปล่า” แวนดาวรีบส่ายหัว “ฉันแค่คิดว่าเราออกมานานเกินไป แล้วก็ได้บอกใครไว้ด้วย คุณพี่ระอาจะเป็นห่วงเธอได้”

“อืม...จริงของเธอ” กอหญาพยักหน้าหงิกๆ “ฉันกลับก่อนนะพี่เจ แล้วเจอกันใหม่ ขอขอบคุณสำหรับมะขามอร่อยๆ”

“ครับ แล้วพบกัน” เจทัตยิ้มบางๆ เขาแทบไม่มองกอหญาด้วยซ้ำ เพราะสายตาคอยแต่วนเวียนอยู่ที่แววดาว “น้องๆ จะกลับทางไหนกันล่ะครับ”

“มาทางไหนก็กลับทางนั้นนั่นแหละ” กอหญายิ้มแป้น หล่อนป็นขึ้นต้นมะขามอย่างคล่องแคล่ว ชั่วพริบตาที่ขึ้นไปยืนอยู่บนกำแพงกันอาณาเขต แววดาวให้วลาเจทัตโดยไม่กล้าสบตาเขา

“ระวังนะครับน้องแวว เดี่ยวจะตกลงมาอีก” เจทัตแซว แววดาวอมยิ้ม หล่อนเหนียวกึ่งมะขามและป็นขึ้นไปบนต้น ฐิติถึงมือไม้ซึ่งรุ่มง่ามอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ครั้นหญิงสาวกระโดดลงบนพื้นหญ้าในอาณาเขตของบ้านฟิรพัณณ์ เจทัตก็เกาะขอบกำแพงมามอง ความสูงของเขาประกอบกับเนินเตี้ยๆ ติดรื้ออีกฝั่งทำให้ชายหนุ่มแท้มแขนทั้งสองลงบนขอบกำแพงได้สบาย

“กลับบ้านดีกว่า นะครับ” เขาโบกมือลา กอหญาจึงโบกตอบ แววดาวเพียงแต่ก้มศีรษะให้ด้วยความขวยอาย ทั้งสองหันหลังกลับเพื่อไปยังคฤหาสน์ของพีระ ทว่าเดินไปได้ไม่นานก็ต้องตกใจ

“นั่นพี่เจนี่!” เจ้าของเสียงแหลมสูงคือญาติรุ่นราวคราวเดียวกันกับพวกหล่อน แววดาวจำได้ว่าเธอชื่อ พิมพ้อปสร เป็นบุตรเพียงคนเดียวของลุงคนที่สอง ส่วนคนที่มาด้วยกันคือ พรสินี และ พีรมน ลูกของลุงคนที่สามกับสี่ตามลำดับ ทั้งหมดเป็นหลานสาวของพีระท่ามกลางหลานชายอีกห้าคน

พิมพ้อปสรเดินกร่างมาหากอหญากับแววดาวด้วยใบหน้าถมึงทึง “นั่นพี่เจใช่ไหม ทำไมเขาถึงคุยกับเธอ”

“อ้าว...คนบ้านใกล้เรือนเคียงกัน คุยกันไม่ได้หรือ” กอหญาย่นหัวคิ้วอย่างงงววย

“ไม่ได้” พิมพ์อัปสรกระแทกเสียง “เธอคงไม่รู้สินะว่าพี่เจเป็นใคร เขาก็คือ คุณเจทัต จุฑาเทพ ณ อยุธยา หลานชายแท้ๆ ของพลอากาศเอก หม่อมราชวงศ์ธนพีร์ จุฑาเทพ อดีตผู้บัญชาการกองทัพอากาศ และคุณหญิงเพียงขวัญ นางเอกชื่อดังคับฟ้าในอดีต พี่เจสูงส่งกว่าพวกเธอตั้งร้อยเท่าพันเท่า ที่สำคัญคือเขาเป็นของฉัน ฉันจงเขามาตั้งแต่เด็กแล้ว เธอห้ามคุยกับเขานะ”

“เฮ้ย! มีอย่างนี้ด้วยหรื ถ้าเธอหวังเขานักก็ติดป้ายเอาไว้สิ” กอหญาโต้กลับ

“เธอกล้าประกาศสงครามกับฉันหรือยายบ้านนอก” พิมพ์อัปสรแหงใจ อีกสองสาวพยักหน้าตามอย่างหาเรื่องพอกัน

“สงครามอะไร” กอหญาหรีตาแบบที่คนสนิทเท่านั้นจะรู้ว่า เป็นจุดเริ่มต้นของสัญญาอันตราย

“สงครามพิชิตพี่เจใจล่ะ เขาเพิ่งเจอพวกเธอ แต่ทักพวกเธอสนิทสนมกว่าที่เขาเคยพูดกับฉันเสียอีก” พิมพ์อัปสรไวยวาย ญาติสาวอีก

สองคนพยักหน้าหงิกๆ พร้อมทำตาเขียวบิดไปด้วย

“ที่แท้ก็อิจฉา เฮ้อ ไร้สาระ” กอหญากลอกตา “ไปกันเถอะแหว”

แหวดาวเดินตามเพื่อนรักร้อยใจคอไม่ดี หล่อนไม่ชอบความขัดแย้ง โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสถานที่ซึ่งไม่คุ้นเคย

“นี่ กลับมาก่อนนะ เดี่ยวนี้เลย” พิมพ์อัปสรสั่ง

กอหญาไม่ฟัง เธอจูงแหวดาวให้เดินไปยังจุดหมายปลายทางด้วยกัน ญาติซึ่งใกล้ชิดคลุ้มคลั่งของกอหญาจึงตะโกนไล่หลัง “จำไว้นะ ในเมื่อเธอกล้าเป็นศัตรูของฉัน ฉันก็จะเอาคืนให้เจ็บแสบไปเลย”

กอหญาหยุดยืน แล้วเอี้ยวตัวไปพร้อมกับจิกยิ้ม “ฉันจะรอวันนั้น แต่อย่าปล่อยให้อันรอกก่อละคุณญาติที่รัก”

เพื่อนจอมก่อกวนลอยหน้าลอยตาบอกและออกเดิน ไม่สนใจเสียงไวยวายของพิมพ์อัปสรกับพวกอีกเลย แหวดาวเสียอีกที่เฝ้าถามด้วย

ความกังวล “เธอสร้างศัตรูอย่างนี้จะดีหรือ เราเพิ่งมาอยู่ที่นี่เองนะ”

“แล้วเธอจะปล่อยให้ฉันโดนยายนั้นหาเรื่องด่าปาวๆ หรือ” กอหญา
ย้อนถาม

แววดาวนิ่งงันไป ก่อนจะถอนหายใจด้วยความวิตก “ฉันสังหรณ์
ใจไม่ดีเลย”

“ไม่มีอะไรหรอกน่า หรือถ้าเกิดมีขึ้นจริงๆ ฉันก็ไม่กลัวหรอก”
กอหญ้ายกไหล่อย่างไม่ใยดีหะ แต่แววดาวไม่สบายใจเลยสักนิดเดียว

5

ไม่นานหลังจากที่กอหญ้าและแวนดาวกลับถึงคฤหาสน์ ทั้งคู่ก็ถูก
พามาพบพระในท้องสีน้ำตาลตามที่คนรับใช้เรียก

สรรพสิ่งในนั้นไม่ว่าจะเป็นผนัง ผ้าม่าน โต๊ะทำงาน ตู้หนังสือ
ตู้วางโทรทัศน์ รวมถึงชุดรับแขกหนังบุฉนวนล้วนเป็นสีน้ำตาลหลากหลาย
เฉด ยิ่งดีที่คนในท้องไม่ได้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีน้ำตาลไปด้วย ไม่เช่นนั้น
กอหญ้ากับแวนดาวคงเป็นสองสิ่งที่แปลกแยก

กอหญ้าทราบจากคนรับใช้ว่าเป็นห้องนั่งเล่นซึ่งมีประตูเชื่อมต่อกับ
ห้องนอนของพระ แต่ห้องนั่งเล่นที่วุ่นวายนี้ช่างเป็นทางการจนหลอนไม่คิด
อยากนั่งเล่นแม้แต่นิดเดียว หญิงสาวยืนจมูกเมื่อกลืนยากกับกลิ่นตัวของ
คนแก่ปะทะเข้ามา ห้องอับทึบและมีดสลับอย่างกอหญ้าไม่อยาก
อยู่ต่อ

พระนั่งบนเก้าอี้โยกตัวใหญ่ เขาดูแก่ประหนึ่งมีอายุร่วมร้อยปี
ทั้งที่ยังไม่ถึง ข้างๆ เขาคือพิธานกับซุคักดี ถัดไปด้านหลังเป็นแท่งที่ยืน
ประสาธน์อย่างนอนบ่นอม พระจับจ้องมายังหล่อน กอหญ้าไม่อยากคิด
ว่าตนเห็นแวนโหยหارةคนเอ็นดู หญิงสาวเซิดคางขึ้นและเดินเต็งๆ เข้าไป
ผิตกับแวนดาวซึ่งกระพุ่มมือไหว้ทักทายทุกคน ก่อนทำตัวลึบด้วยความ
ยำเกรง

“ไปไหนมาล่ะกอหญ้า ปูรอเรามาตั้งแต่เช้าแล้ว” พระเอ่ยทักด้วย

สีหน้านิ่ง

“ไปเดินเล่นรอบบ้านมานะ ฉันไม่รู้ว่าคุณอยากเจอ” กอหญ้าจุตมือเพื่อนให้หนึ่งลงบนโซฟายาวตรงข้ามกับพระโดยไม่รอคำเชิญ “ปฐมีอะไรกับฉันรี”

“ปฐจะหาหรือเรื่องการเรียนของพวกเธอ เห็นว่าจบมอหกกันแล้ว คิดไว้หรือยังว่าจะเรียนอะไรต่อ”

“อืม...” กอหญ้าเอียงคอก “เอาจริงๆ เลยนะ ฉันก็ยังไม่รู้เลยว่าอยากเรียนอะไร แต่แวอยากเป็นครู จะได้กลับไปสอนเด็กๆ ที่หมู่บ้านฉันเลยว่าจะเรียนครูด้วย มันดูจะเป็นอาชีพที่ทำประโยชน์ให้ชุมชนได้มากที่สุด”

“อาชีพครูจนจะตาย” พระทำเสียงฮึในลำคอ

“แต่ครูเป็นแม่พิมพ์ของชาตินะ แม่ฉันก็เป็นครู พ่อฉันก็เป็นอาจารย์เหมือนกัน” กอหญ้าทำปากย่น

“เธอไม่ลองคิดเรียนด้านบริหารธุรกิจดูบ้างรี ครอบครัวของเรามีกิจการมากมาย เธอจะได้มาช่วยอีกแรง เรายังต้องการลูกมืออีกหลายคน ไข้ไหมตาใหญ่” เขาหันไปถามบุตรชายคนโตซึ่งเป็นผู้คุมกิจการทั้งหมด

“ครับคุณพ่อ” พิธานพยักหน้าแล้วถามหล่อนยิ้มๆ “กอหญ้าเพิ่งบอกว่ายังไม่รู้จะเรียนอะไร หลานลองดูคณะบัญชี บริหาร หรือ เศรษฐศาสตร์ดีไหม จะได้มาช่วยงานลุงในอนาคตล่ะ”

“ฉันไม่ถนัดเรื่องธุรกิจหรอกจ้ะ แค่คิดฉันก็ปวดหัวหน้ามืดวิงเวียน คล้ายจะเป็นลมแล้ว” กอหญ้าทำคายนอย่างขยาด

“แต่เธอจะอยู่อย่างไรรักกับอาชีพครูต่อกต่อไป เงินเดือนก็น้อย” พระขมวดคิ้ว

“บางครั้งคนเราก็ไม่ได้อยู่เพื่อเงินนะปฐ พ่อแม่ฉันมีความสุขกับอาชีพของพวกเขามาโดยไม่สนใจว่าต้องมีเงินเป็นร้อยล้านพันล้านเลย คนแถวบ้านฉันก็เหมือนกัน เราอยู่กันอย่างพอเพียงเหมือนที่ในหลวงท่าน

สอนใจ ถ้าฉันต้องกลายเป็นมนุษย์เงินและอยู่อย่างหุ่นยนต์โดยไม่มีชีวิตจิตใจแบบคนในเมืองกรุง ฉันไม่เอาด้วยหรอก” กอหญาได้กลับ พี่เธอกับถอนหายใจ ก่อนหันไปทางเวลาดาว “แล้วเธอล่ะ อยากเป็นแค่ครูจูนๆ นะรี”

“จะท่าน การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของชุมชน หมู่บ้านของฉัน ยังต้องการครูดีๆ อีกมากจ๊ะ ฉันจึงอยากเป็นครู จะได้ทำประโยชน์ให้คนในหมู่บ้านของเราได้” เวลาดาวตอบอย่างนอนน้อม

“เป็นคนมีอุดมการณ์สมกับเป็นนางงาม” พี่เธพูดเหมือนประชด “เธอคิดว่าจะอย่างไรล่ะตาใหญ่”

“ผมว่าตามใจหลานๆ เอะครับ ไม่มีใครรู้ว่าพวกเธอต้องการอะไร มากไปกว่าตัวของพวกเธอเองหรอกครับ” พิศานเอ่ยพลางมองหล่อนด้วยแวตาทีกอหญาอ่านไม่ออก

“อ้าว! ตาใหญ่บอกให้ตามใจก็ตามใจ” พี่เธพนลมหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย “ปู่จะให้ชุดักดีพาพวกเธอไปสมัครที่มหาวิทยาลัย ถึงจะไม่ให้ของรัฐ แต่ก็เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนอันดับต้นๆ อันที่จริงเขาปิดรับสมัครไปแล้ว แต่ว่าปู่เคยมีบุญคุณกับพ่อของอธิการบดีมาก่อน ปู่คุยกับเขาแล้ว และเขาก็ยินดีที่จะรับเธอทั้งสองให้เข้าเรียนคณะไหนก็ได้ในปีการศึกษาที่จะถึง โชคดีที่เวลาเปิดภาคเรียนของเขาเทียบเท่ากับมหาวิทยาลัยเมืองนอก พวกเธอจึงยังมีเวลาอีกเกือบห้าเดือนที่เดียวกว่าจะเปิดเทอมระหว่างนี้พวกเธอก็ถือโอกาสเตรียมตัวให้ชินกับชีวิตในกรุงเทพฯ เสียก่อนก็แล้วกัน”

เสียงเคาะประตูดังขัดจังหวะการสนทนา ครั้นแห่งเดินไปเปิดกอหญาจึงเห็นพิมพ์อัปสร พรสินี และพีรมน ก้าวเข้ามาด้วยท่าทางล้าวม ทว่าดวงตาทั้งสามคู่ที่ตัวดมองมายังหล่อนไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย เพียงชั่วแวบสามสาวก็ปรับสายตาให้ดูอ่อนหวานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อย่างน่าทึ่ง

“อ้อ...พิมพ์ พร พี มาพอดี รู้จักกับกอหญ้าและแววแล้วใช่ไหม”

“รู้จักแล้วค่ะคุณปู” พิมพ์อัปสรตอบเสียงหวานทั้งยังส่งยิ้มให้กอหญ้าราวกับสนิทสนมกันมานาน

“นั่นก็ดีแล้ว” พระพัยกหน้าอย่างไม่รู้สึถึงกลิ่นไต้้น้ำ “ปู่เห็นว่ากอหญ้ากับแววคงไม่ชินกับกรุงเทพฯ พิมพ์และน้องๆ ก็จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกันอยู่แล้ว ปู่เลยอยากให้เธอทั้งสามคนช่วยเป็นพี่เลี้ยงดูแลกอหญ้ากับแววด้วย”

“ด้วยความยินดีค่ะ กอหญ้ามักดีเป็นน้องของเราอยู่แล้ว แววเป็นเพื่อนกอหญ้าก็เหมือนน้องของพวกเราเหมือนกัน เอ๊ะ! ว่าแต่พวกเธอจะเรียนอะไรหรือจ๊ะ” พิมพ์อัปสรจิบปากจิบคอถาม

“ครู” กอหญ้าตอบสั้นๆ

“ต่าย! เรียนครุศาสตร์” พิมพ์อัปสรเบ้าปากกับอีกสองสาว ก่อนกระซิบไม่เบาไปกว่า “เซย จันกับพีจะเรียนคณะบัญชีบริหารเอาไว้ช่วยกิจการของคุณปู ส่วนพรจะเรียนนิเทศศาสตร์ เพราะคุณพ่อของพรเพิ่งเปิดบริษัทโฆษณาไว้รองรับธุรกิจของเรา ไม่ต้องห่วงนะกอหญ้า แวดาวเราจะดูแลพวกเธอเอง”

“ขอบใจพวกเธอมากนะ” พระกล่าว

“ไม่ต้องขอบใจเราหรอกค่ะคุณปู เราเป็นหลานคุณปูเหมือนกัน ก็ต้องช่วยเหลือกันสิคะ” พีรมนยิ้มประจบ

“เรายังไม่ได้เรียนคุณปูเลยว่ามีอะไรที่อยากเซอร์ไพรส์กอหญ้ากับแววด้วย” พิมพ์อัปสรยิ้มอย่างที่กอหญ้าเห็นว่าน่าเคลือบแคลงอย่างยิ่ง

“สะโพอะไรกัน” กอหญ้าหรีตามอง

“เขาเรียกว่าเซอร์ไพรส์ แปลว่าทำให้ประหลาดใจ ไม่ใช่สะโพ” พรสินีแก้คำผิดด้วยสีหน้าสมเพช

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละ พวกเธอจะสะโพอะไรฉันล่ะ” กอหญ้างามย้า

“ถ้าฉันเฉลยตอนนี้ก็ไม่เรียกว่าเซอร์ไพรส์นะสิ” พิมพ์อัปสรหัวเราะคิกคัก โดยมีอีกสองสาวพยักพยิดให้กัน “เธอรอดูตอนเย็นก็รู้เอง” รอยยิ้มพรายของทั้งสามสาวทำให้กอหญาต้องหรีตามองอย่างไม่ไว้ใจแม้แต่นิดเดียว

เซอร์ไพรส์ของแก๊งสามสาวก็คืออาหารเย็นในวันนี้

“อาหารฝรั่งแบบฟูลคอร์สสำหรับน้องสาวคนใหม่ของเราโดยเฉพาะค่ะ” พิมพ์อัปสรผายมือไปยังโต๊ะอาหารซึ่งตกแต่งอย่างอลังการ ตรงกลางโต๊ะมีแจกันดอกไม้สารพัดสีจัดเรียงตามแนวยาว แต่ละที่นั่งของผู้ร่วมรับประทานอาหารมีจานกระเบื้องขอบทองวางอยู่ บนจานมีผ้าที่พับเป็นรูปร่างคล้ายหมวก รอบๆ เต็มไปด้วยอุปกรณ์การกินอาหารสารพัดชนิด แค่น้ำที่วางอยู่ทางซ้ายมือของจานก็ปาเข้าไปสาม ไม่นับส้อมที่อยู่เหนือจานอีกหนึ่ง ส่วนมีดก็มีหลายเล่ม ซ้ายยังมีรูปร่างหน้าตาประหลาด จานอาหารมีทั้งจานใหญ่ จานเล็ก และแก้วน้ำรูปทรงแตกต่างกันถึงสี่ใบ

“นั่งสิกอหญา” พระบ๊วยปากเป็นเชิงสั่งให้หลานสาวคนใหม่นั่งติดกับพิชาน ถัดจากนั้นเป็นเววดาว เขายังเจ้ากี้เจ้าการจัดที่นั่งให้พิมพ์อัปสร และพรรคพวกนั่งตรงข้ามกับกอหญาในฐานะที่เป็นผู้จัดเซอร์ไพรส์ในครั้งนี้ ส่วนคนอื่นๆ ในตระกูลให้นั่งถัดออกไป

กอหญ้ารุดกายลงบนเก้าอี้ที่พระบอ กหญีสาวลอบขบริมฝีปาก ชมความงดงามดังจรรู้ทันว่าแก๊งสามสาวจงใจกลั่นแกล้งตน เววดาวซึ่งนั่งถัดไปมีสีหน้าตื่นตะลึงจนน่าสงสาร หัวทั้งโต๊ะเงิบกริบ ทุกคนนั่งหลังตรงเน่ราวกับอยู่ในค่ายทหาร

“จัดเสียหุหฺราเชียวยายพิมพ์” พระเอ่ยทำลายความเงิบ

“ต้องหุหฺริคะ กอหญากับเววมาทั้งที เราก็ต้องต้อนรับให้เต็มที่” พิมพ์อัปสรยิ้มที่มุมปาก กอหญาเห็นท่าทางกระหยิ่มใจของคนพูดแล้วหมั่นไส้ หล่อนจึงหยิบผ้าที่พับไว้บนจานขอบทองตรงหน้าขึ้นมา “ขอบใจ

มากเลยนะที่จัดงานเลี้ยงต้อนรับฉัน ดูลิ พวกเธอทำไว้มักระทั้งหมวก”
ว่าแล้วกอหล้าก็เอาผ้าชิ้นนั้นขึ้นมาครอบศีรษะ “ฉันสวยไหมแวว”

แววดาวทำตาโต เช่นเดียวกับคนอื่นบนโต๊ะ กอหล้าเหลียวไปรอบๆ
เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยหลักในลำคอคล้ายญาติเหล่านี้นะจะกลืนหัวเราะ

“กอหล้า นี่เป็นผ้าเช็ดปาก ไม่ใช่หมวก” พี่ระทำตาถลนจนน่าขัน

“อ้าว! ไม่ใช่หมวกหรือหรือ ฉันก็หลงคิดว่าเป็นหมวกปาร์ตี้
ซะอีก” กอหล้าคลี่ผ้า แล้วสะบัดแรงๆ ก่อนจะเอามาผูกรอบคอตนเอง
“เรียบร้อย”

“ตายจริง! เธอคงไม่เคยกินอาหารฝรั่งมาก่อนเลยสินะ ใครเขาให้
เธอเอาผ้าไปผูกรอบคออย่างนั้นกันแล้ว เธอต้องวางมันไว้บนตักแบบนี้
ต่างหาก” พิมพ์อัปสรทำให้ดูด้วยสีหน้าเยาะหยัน

“เรื่องมากจัง” กอหล้าบ่นพลางทำตามอย่างไม่เต็มใจนัก

พิมพ์อัปสรพยักหน้าให้สัญญาณแก่หัวหน้าแม่บ้าน คนรับใช้แต่ง
เครื่องแบบทั้งหลายจึงเข้ามาเสิร์ฟน้ำ ไวน์ และขนมปังกับเนย กอหล้า
จួយขนมปังก้อนกลมดิกซึ่งอยู่ในจานทางขวา พิมพ์อัปสรซึ่งจ้องจับผิด
อยู่แล้วจึงสอนสั่ง “ขนมปังของเธออยู่ในจานทางซ้ายมือต่างหาก ทางขวา
นั่นเป็นของแวว”

กอหล้าเกาหัวแกรกๆ ก่อนจะหยิบขนมปังทั้งก้อนขึ้นมากัด
กระชาอย่างแรงหมายจะแทนใบหน้าของอีกฝ่าย

“ค่อยๆ กินก็ได้ ไม่มีใครแย่งหรือ” พี่ระปรามเมื่อเห็นหล่อนกัด
ขนมปังแรงขึ้นและเคี้ยวเสียงดังจ๊ับๆ ลั่นห้องอันเงียบสงัด

“มันอร่อยนี่ป้” หล่อนพูดทั้งที่ขนมปังยังเต็มปาก ไม่ย่หระต่อ
สายตาดูแคลนจากคนอื่นในโต๊ะ

อาหารจานต่อไปมาเสิร์ฟรวดเร็วทันใจ พิมพ์อัปสรย่ายยาวชื่อของมัน
เป็นภาษาต่างประเทศ ก่อนจะสรุป

“ปลาเซมอนรมควั่นมันด้วยครีมซอส โรยหน้าด้วยไขปลาคาเวียร์

ซึ่งมาจากเบญจกั ลิ่งมีชีวิตเพียงไม่กี่ชนิดซึ่งรอดชีวิตมาตั้งแต่ยุคไดโนเสาร์
ไข่ของมันทั้งหายาก ทั้งราคาแพง คนอย่างพวกเธอคงไม่เคยกินหรอก
ฉันก็เลยให้เซฟهامาให้พวกเธอได้ลองไ้ละ”

“ฉันเคยกินแต่ไข่มดแดงเท่านั้นแหละ ช่างเป็นบุญปากของฉัน
จริงๆ ชอบใจมากเลยนะ” กอหญาตอบเสียงหวานพอกัน หล่อนหยิบซ้อน
กับส้อมมาใช้มั่วๆ แทนที่จะใช้ส้อมกับมีดเหมือนคนอื่นๆ หญิงสาวเห็น
แววตาสาเกีใจของสามสาวที่จ้องจับผิดมา กอหญ้ารับประทานหมดอย่าง
รวดเร็ว แต่ก็ต้องรอให้ทุกคนในโต๊ะจัดการอาหารของพวกเขาเรียบร้อย
เสียก่อน คนรับใช้จึงยกอาหารจานต่อไปมาให้โดยไม่ลืมเอาช้อนส้อม
คูใหม่มาแทนอันเดิมที่หล่อนใช้ผิด

“คราวนี้เป็นชุดชั้นเห็ดทรัฟเฟิล เห็ดซึ่งหายากและแพงที่สุดในโลก” พิมพ์อัปสรรอธิบายอย่างโอ้อวด

“มันจะต่างจากเห็ดโคนที่บ้านฉันไหม” กอหญ้าถามกลับ

“แหม! มันคนละชนชั้นกันเลยนะจ๊ะ เทียบกันไม่ได้ดีเดียวละ”
พรสินีห่อปากอย่างดูถูก

“เห็ดก็คือเห็ดนั่นแหละ” กอหญ้าพึมพำ ก่อนจะหยิบซ้อนมาตัก
ซूप ไม่ใส่ใจน้ำซूपที่หยดต้งๆ จากช้อนจนเสียงดังไปทั่ว

“งานนี้เป็นงานที่ฉันชอบที่สุด สลัดฟัวกราส์กับผักรอกเก็ต เธอ
คงไม่รู้จักฟัวกราส์อีกนั่นแหละ มันคือตับห่านรสเลิศจากฝรั่งเศส ไม่ได้
หาง่ายๆ นะ และราคาก็แพงมากเชียวละ” พิมพ์อัปสรทำหน้าที่ซึ่งข้ง ก่อน
จะย่นคະຍອให้กอหญ้ากับแหวดดาวรับประทาน

“ฉันว่าฉันชอบตับหวานที่บ้านมากกว่านะ” กอหญ้าพึมพำกับ
แหวดดาว ช้อนถูกเก็บไปแล้วตั้งแต่ซूपหมด หล่อนจึงใช้ส้อมกับมีดด้วย
ท่าทางเก้ๆ กังๆ

หญิงสาวลอบสังเกตว่าตลอดมื้ออาหาร พิธานจับจ้องมาเป็นพิเศษ
กอหญ้าอ่านแววตาของเขาไม่ออก รู้แต่ว่ามันไม่ได้ฉายแววดูหมิ่นดังเช่น

คนอื่น แต่ดูเหมือนผู้เป็นลุงกำลังสนุกกับอะไรบางอย่างและคล้ายจะเอาใจช่วยอยู่ในที่ ชวนให้หล่อนนึกถึงบิดาอยู่ครมครัน

“โธ...ปากพวกเธอคงไม่ถูกกับของแพงสินะ” พิมพ์อัปสรส่ายหน้า “แต่ในเมื่อพวกเธอเข้ามาอยู่ในบ้านฟิรพัทธ์น์ ก็ควรหัดกินอาหารดีๆ เข้าไว้ จะได้ไม่อายุมาถึงวงศ์ตระกูล ลองจานต่อไปดูนะ อันนี้ทำยากและหากินก็ยากด้วย แต่เซฟของเราจบจากเลอ กอร์ดง เบลอ ที่ปารีส เรื่องนี้ไม่คณามือเขาหรอก”

“เธอว่าอะไรเบลอๆ นะ” กอหุญ้านิ้วหน้า

“ดูปากฉันนะ เลอ กอร์ดง เบลอ โรงเรียนสอนทำอาหารที่ดีที่สุดในโลก ไม่รู้จักอีกแล้วละสิ” พิมพ์อัปสรกับพวกพากันส่ายหน้าอย่างเวทนา “ชิมจานต่อไปของเซฟกันดีกว่า รับรองว่าเธอต้องไม่เคยกินอีกเหมือนเคย” สีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องของสามสาวทำให้กอหุญ้าหรือตามองด้วยความระมัดระวัง คนรับใช้เสิร์ฟอาหารจานต่อไป กอหุญ้าขมวดคิ้วเมื่อเห็นมัน

“นกพิราบอบกับเลมอน เสิร์ฟพร้อมองดีฟและซอสไวน์แดง ลองชิมดูสิ รู้ไหมว่าเธอมีบุญแค่ไหนที่ได้กิน ขนาดคนฝรั่งเศสเองก็ไม่เชื่อว่าจะได้กินกันง่ายๆ นะ”

กอหุญ้ามองนกพิราบทั้งตัวที่นอนขดไว้ชีวิตท่ามกลางน้ำซอสสีน้ำตาลอย่างน่าสงสาร ข้างๆ มีผักองดีฟสีเขียวอ่อนวางเคียง หญิงสาวหยิบล้อมกับมิดที่เหลื่ออยู่ขึ้นมา ก่อนลงมือหันนกพิราบ

“ค่อยๆ สิ๊จ๊ะ ใครเขาให้เธอหันแบบนั้นเล่า เธอต้องทำอย่างฉันต่างหาก” พิมพ์อัปสรเจ้ากี้เจ้าการสอนตามเคย เธอใช้มิดเนียนเนื้อนกพิราบเป็นชิ้นพอดีคำ แล้วใช้ส้อมจิ้มเข้าปากด้วยท่าทางดีมีด้า

“อืม...อร่อย” พิมพ์อัปสรหลับตาพริ้ม ก่อนจะเปิดเปลือกตามองกอหุญ้า “ลองทำตามฉันสิ จำได้รีบล่าว่าฉันทำอะไร”

“จำได้” กอหุญ้าลากเสียงยาว ดวงตาวาววับ ก่อนจะลงมือหันเนื้อนกพิราบอย่างเอาเป็นเอาตาย เรียกเสียงหัวเราะจากสามสาว

“ไม่ใช่แบบนั้น ค่อยๆ ลิกอหญา บ้านเธอคงใช้มือเปิบอาหาร
จนเคยตัวสินะ ถึงไม่รู้จักใช้มีดใช้ส้อมแบบคนมีวัฒนธรรมกันบ้าง...”
พิมพ์อัสสรพูดไม่ทันจบ นกพิราบทั้งตัวจากจานกอหญาก็ลอยหวิวออกไป
ไปรากับมันยังมีชีวิต

‘ปัก!’ เสียงนกพิราบกระแทกไปหน้าของพิมพ์อัสรดังสนั่นห้อง
ซึ่งเงียบบอยู่แล้ว สายตาทุกคู่จ้องไปยังเธอเป็นตาเดียว

นกพิราบอบบนหน้าของพิมพ์อัสรตกลงมากระทบจานตั้งเครื่อง
ชอสี้น้ำตาลกระหอนใส่พรลีนีและพืรมนจนเลอะเป็นต่างดวง

ความเงียบในห้องถูกทำลายลงอีกครั้งด้วยเสียงกรีดร้องที่สามสาว
ประสานกันโดยไม่จำเป็นต้องนัดหมาย

